

ROMEO

WILLIAM
SHAKESPEARE

HAMLET
PRINC DÁNSKÝ

HAMLET
PRINCE OF DENMARK

NAKLADATELSTVÍ ROMEO

Hamlet má nesporně ve světové dramatické výsadní postavení. Více než čtyři sta let vzrušuje, děsí a dojíká tento tragický příběh dánského prince široké vrstvy diváků a provokuje největší myslitele k úvahám o podstatě lidské existence. Interpretací Hamleta je nečítaně, a přesto tato hra zůstává i nadále tajemná a nevyzpytatelná jako život sám. Hamlet je Hamletem, i když se mění jak s dobou, tak s každou novou inscenací, s každým novým hereckým ztvárněním. Vedou se spory o to, zda je Hamlet váhavec, slaboch, či muž činu, zda je filozof, moralista, či egoista a blázen. Nikdy nezjistíme, jak pojímal svou postavu první představitel Hamleta Richard Burbage na oproštěném alžbětinském jevišti s čistě pánským hereckým souborem, nevíme ani, co mu o roli prozradil autor sám. Dočteme se ale, že v 17. století herec Thomas Betterton, hrající Hamleta od svých čtyřadvaceti do sedmdesáti let, byl především aktivním mstitelem; heroického Hamleta vytvořil i slavný herec, dramatik a divadelník klasicismu David Garrick. Naopak v 19. století převládlo chápání postavy jako rozervaného fantasy, neschopného činu. John Gielgud v třicátých letech 20. století akcentoval vznešenost a aristokratičnost v efektním iluzionistickém hávu, ale už v šedesátých letech, když hru sám režíroval, herce svlékl z kostýmů do civilu a Richarda Burtona nechal hrát Hamleta jako divadelní zkoušku na **Hamleta**. Režisér Peter Hall v roce 1965 udělal z Hamleta studentského rebela. Filmový Hamlet Laurence Oliviera trpí oidipovským komplexem a nemůže zabít vraha svého otce, protože ten dělá právě to, co by chtěl dělat on sám – spí s jeho matkou.

Nemění se jen pojetí titulní postavy, ale i žánr. **Hamlet** se hrál a hraje jako historická kronika, rodinné, psychologické, filozofické drama, básnická či politická hra, thriller, duchařský příběh. A vedle převládajícího názoru, že jde o vrcholný skvost světového písemnictví, někteří kritici umělecké kvality hry zpochybňují: význačný anglický básník a kritik T. S. Eliot ji v eseji z roku 1919 dokonce nazval „uměleckou prohrou“.

K tajemnosti hry přispívají velkou měrou i nejasnosti kolem samotného textu – ani jedna ze tří dochovaných verzí není zcela věrohodná a čitelná a různá kritická vydání hry přinášejí jejich nejrozličnější kombinace. Nejasné jsou též zdroje, ze kterých autor při psaní čerpal.

Hamlet je adaptací starší látky, ale přímý pramen se nedochoval. Zdá se

---

totiž, že existovala stejnojmenná hra připisovaná Thomasu Kydovi (1558–1594), autoru *Španělské tragédie*. Tento tzv. *Ur-Hamlet* byl zřejmě napísán jako efektní krvavá senekovská tragédie pomsty. Příběh, o kterém pojednává, je ale mnohem starší. Vyskytuje se v severských ságách a ve 12. století ho latinsky sepsal básník a kronikář Saxo Grammaticus v *Historiae Danicae*. Je to kruté líčení počínající soubojem dvou králů (jutského a norského): hrdinný král je zabit svým bratrem, ten si vezme jeho ženu Gerutu. Amlet, synovec uzurpátora trůnu, předstírá bláznovství, aby mohl otce pomstít. V legendě se objevuje krásná žena použitá jako volavka i věrný přítel z mládí. Králův špeh poslouchá tajně rozhovor Amleta s matkou a princ ho zabije – jeho rozsekané tělo hodí do stoky, kde ho sežerou prasata. Amlet vyčte matce její milenecký vztah a prozradí jí, že šílenství jen předstírá. Je poslán na smrt do Anglie, ale zařídí, aby místo něho byli popraveni dva zrádní průvodci. Vrací se domů, zabije strýce a nastoupí na trůn. Spíše než latinský text znal ale zřejmě Shakespeare francouzský překlad legendy od Françoise de Belleforest, který vyšel v pátém svazku populárních *Histoires Tragiques* (1570). Překladatel barbarský příběh dosti věrně převádí, ale cítí potřebu ho v moralizujících komentářích či citacích z Písma uvést do souladu s ideologií své doby. Pro mstu hledá odůvodnění, ale dívá se na hrdinu i z kritického odstupu. Tím příběh značně problematizuje. Belleforestovo zpracování se promítlo do konečné podoby **Hamleta** ojedinělými výpůjčkami z francouzštiny, ale především úvahovými monology a zpochybněním rolí žen: milující matka i milovaná družka se vědomě či nevědomě účastní zrady na princí a připraví mu tak velké duševní utrpení. Kydův *Ur-Hamlet* pak zřejmě hru obohatil o postavu Ducha, motiv hry ve hře, hrdinovy myšlenky na sebevraždu, šílenství mladé dívky a konečný šermířský souboj.

Přestože většinu podstatných dějových prvků přebral autor z již existujících pramenů, až jeho zpracování jim dalo vnitřní logiku, propojilo je do tvaru, jehož nedořečenost doplňují ve smysluplný celek životní zkušenosti každého z nás. Zajímavé přitom je, že ani zdánlivé nelogičnosti a protiklady obsažené v textu tuto jednotu nenarušují, ba naopak nabízejí alternativy hlubších výkladů v intencích základního tématu hry, jímž je záhadnost lidské existence.

Divadlo, jak říká Hamlet hercům, nastavuje světu „zrcadlo“. Princip zrcadlení, navzájem se osvětlujících paralel a kontrastů, najdeme u všech Shakespearových dramát. Témata i jednotlivé motivy svých her nahlíží autor z rozličných aspektů, tragicky i komicky, vznešeně i plebejsky, a tak je umocňuje a současně uvádí v harmonický soulad. V **Hamletovi** je však předmětem zrcadlení sama lidská existence, takže skutečnost a zdání, prav-

---

da a lež, reálný svět a záhrobí tu leckde splývají, či naopak jasně a zřetelně vystupují na pozadí svých protikladů. Hamlet dostane od Ducha příkaz pomstít smrt svého otce. Vedle mnohoznačné spletnosti světa je tento úkol odzbrojující svou nezvratnou jednoznačností. Hamlet nedokáže jednat, aniž je přesvědčen o oprávněnosti svého jednání. Pravdy se ale paradoxně neumí dopátrat jinak než právě prostřednictvím zdání: hrou na blázna, předváděním skutečnosti divadelní hrou. A v konečné odhalení pravdy vyústí i ona poslední hra ve hře: sportovní šermířský souboj, který se změní v jatka.

Téma zdání a skutečnosti, které je přímou součástí zápletky, nachází svůj odraz i v samotném jazyce a básnické obraznosti hry: samotná slova „zdání“ a „hra“ se tu objevují v mnoha různých podobách a kontextech, podobně jako množství přirovnání a metafor z oblasti divadla, oblečení nebo líčidel. Stejně nápadně se zrcadlí obsah a forma u dalšího stěžejního tématu hry: častá metaforika chorob, nákazy či otravy odkazuje na téma lidské slabosti a smrtelnosti. Už od úvodní scény **Hamleta** je Dánsko světem „převráceným vzhůru nohama“, světem, jehož řád byl rozbit a utápí se ve tmě záhad a domněnek. Nákaza tu prostupuje vším – napadá i ty nejčistší city. Hamlet vstupuje do děje s idealistickým přesvědčením, že dokáže tuto nákazu zarazit, „napravit svět“, ale shodou okolností sám sebe potřísní vinou a postupně se učí vidět svět takový, jaký je. V tomto smyslu je **Hamlet** i hrou o ztrátě nevinnosti.

Hamlet je hrou otázek. Najdeme jich v textu téměř pět set. A velkou otázkou zůstává dodnes i hra sama. Je tajemná jako Mona Lisa, k níž ji kritici přirovnávají. A přitom patří už neodmyslitelně do kulturního povědomí diváků a čtenářů čtyř století jako živá a aktuální výzva. Jak už na počátku 19. století řekl známý anglický kritik a esejista William Hazlitt: „Hamlet je pouze jméno. Jeho myšlenky a promluvy jsou výtvozem dávno mrtvého básníka. Ale jsou snad o to méně skutečné? Jsou stejně tak reálné jako naše vlastní. Jejich reálnost vzniká v mysli každého z nás. My všichni jsme Hamlet.“

JIŘÍ JOSEK

H A M L E T

PRINCE OF DENMARK

H A M L E T

PRINC DÁNSKÝ

DRAMATIS PERSONAE

HAMLET, Prince of Denmark
CLAUDIUS, King of Denmark, Hamlet's uncle
THE GHOST of the late king, Hamlet's father
GERTRUDE, the Queen, Hamlet's mother
POLONIUS, councillor of State
LAERTES, Polonius's son
OPHELIA, Polonius's daughter
HORATIO, friend and confidant of Hamlet
ROSENCRANTZ } courtiers, former schoolfellows of Hamlet
GUILDENSTERN }
FORTINBRAS, Prince of Norway
VOLTEMAND } Danish councillors, ambassadors to Norway
CORNELIUS }
MARCELLUS } members of the King's Guard
BARNARDO }
FRANCISCO }
OSRIC, a foppish courtier
REYNALDO, a servant to Polonius
Players
A Gentleman of the Court
A Priest
A Grave-digger
The Grave-digger's Companion
A Captain in Fortinbras's army
English ambassadors
Lords, Ladies, Soldiers, Sailors, Messengers and Attendants.
Scene: Elsinore, the Court and its environs.

O S O B Y

HAMLET, princ dánský
CLAUDIUS, král dánský, Hamletův strýc
DUCH MRTVÉHO KRÁLE, Hamletova otec
GERTRUDA, královna, Hamletova matka
POLONIUS, kancléř
LAERTES, Poloniův syn
OFELIE, Poloniova dcera
HORACIO, přítel a důvěrník Hamletův
ROSENCRANTZ } dvořané, bývalí Hamletovi spolužáci
GUILDENSTERN }
FORTINBRAS, princ norský
VOLTEMAND } členové královské rady, vyslanci do Norska
CORNELIUS }
MARCELUS } členové královské stráže
BARNARDO }
FRANCISCO }
OSRIC, dvorský elegán
REYNALDO, sluha Poloniův
Herci
Šlechtic
Kněz
Hrobník
Hrobníkův společník
Kapitán ve Fortinbrasově vojsku
Angličtí vyslanci
Pánové, dámy, vojáci, námořníci, poslové a sloužící.
Místo děje: Hrad Elsinor a okolí.

ACT I.

SCENE 1.

ELSINORE.

A GUARD PLATFORM OF THE CASTLE.

Enter Barnardo and Francisco, two sentinels.

BARNARDO Who's there?
FRANCISCO Nay, answer me. Stand and unfold yourself.
BARNARDO Long live the King!
FRANCISCO Barnardo?
BARNARDO He. 5
FRANCISCO You come most carefully upon your hour.
BARNARDO 'Tis now struck twelve. Get thee to bed, Francisco.
FRANCISCO For this relief much thanks. 'Tis bitter cold,
And I am sick at heart.
BARNARDO Have you had quiet guard?
FRANCISCO Not a mouse stirring. 10
BARNARDO Well, good night.
If you do meet Horatio and Marcellus,
The rivals of my watch, bid them make haste.
Enter Horatio and Marcellus.
FRANCISCO I think I hear them. – Stand, ho! Who's there?
HORATIO Friends to this ground.
MARCELLUS And liegemen to the Dane. 15
FRANCISCO Give you good night.
MARCELLUS O farewell, honest soldier. Who hath relieved you?
FRANCISCO Barnardo has my place. Give you good night.
Exit.
MARCELLUS Holla, Barnardo!
BARNARDO Say – what, is Horatio there? 20
HORATIO A piece of him.
BARNARDO Welcome, Horatio. Welcome, good Marcellus.

JEDNÁNÍ I.

SCÉNA 1.

HRAD ELSINOR.

NA HRADBÁCH.

Vystoupí Barnardo a Francisco, dva strážní.

BARNARDO Kdo tam?
FRANCISCO Kdo jsi ty? Stůj a řekni heslo.
BARNARDO Ať žije král!
FRANCISCO Barnardo?
BARNARDO Ano. 5
FRANCISCO Jdeš přesně.
BARNARDO Odbila půlnoc. Můžeš jít spát, Francisco.
FRANCISCO Dík za vystřídání. Klepu se zimou
a srdce mám jak v kleštích.
BARNARDO Byl klid?
FRANCISCO Nepochybně. 10
BARNARDO Tak dobrou noc.
A jestli potkáš Horacia s Marcelem,
popožeň je. Hlídej dneska se mnou.
Vystoupí Horacio a Marcellus.
FRANCISCO Zdá se mi, že je slyším. – Stůj! Kdo tam?
HORACIO Přítelé Dánska.
MARCELUS A dánského krále. 15
FRANCISCO Bůh přej vám klidnou noc.
MARCELUS Sbohem, vojáku. Kdo tě vystřídá?
FRANCISCO No přece Barnardo. Tak dobrou noc.
Odejde.
MARCELUS Buď zdrav, Barnardo.
BARNARDO Kdo je to s tebou? Horacio? 20
HORACIO Jenom kus ledu, co z něj zbyl.
BARNARDO Vítám vás, Horacio. Buď zdrav, Marceli.

HORATIO What, has this thing appeared again tonight?
 BARNARDO I have seen nothing.
 MARCELLUS Horatio says 'tis but our fantasy, 25
 And will not let belief take hold of him
 Touching this dreaded sight twice seen of us.
 Therefore I have entreated him along
 With us to watch the minutes of this night,
 That if again this apparition come 30
 He may approve our eyes and speak to it.
 HORATIO Tush, tush, 'twill not appear.
 BARNARDO Sit down a while,
 And let us once again assail your ears,
 That are so fortified against our story,
 What we two nights have seen.
 HORATIO Well, sit we down, 35
 And let us hear Barnardo speak of this.
 BARNARDO Last night of all,
 When yon same star that's westward from the pole
 Had made his course t' illumine that part of heaven
 Where now it burns, Marcellus and myself, 40
 The bell then beating one –
*Enter the Ghost in complete armour, holding a truncheon,
 with his beaver up.*
 MARCELLUS Peace, break thee off. Look where it comes again.
 BARNARDO In the same figure like the King that's dead.
 MARCELLUS Thou art a scholar, speak to it, Horatio.
 BARNARDO Looks it not like the King? Mark it, Horatio. 45
 HORATIO Most like. It harrows me with fear and wonder.
 BARNARDO It would be spoke to.
 MARCELLUS Question it, Horatio.
 HORATIO *(To the Ghost)*
 What art thou that usurp'st this time of night,
 Together with that fair and warlike form
 In which the majesty of buried Denmark 50
 Did sometimes march? By heaven, I charge thee speak.
 MARCELLUS It is offended.
 BARNARDO See, it stalks away.
 HORATIO *(To the Ghost)*
 Stay, speak, speak, I charge thee speak.

HORACIO Tak co? Objevilo se to i dneska?
 BARNARDO Ne, nic jsem neviděl.
 MARCELUS Horacio si myslí, že ta hrůza, 25
 kterou jsme tady dvakrát zažili,
 byly jen naše bludné představy.
 Poprosil jsem ho tedy, aby dnes
 šel hlídat s námi, takže jestli se
 nám znovu ukáže to zjevení, 30
 on sám ho uvidí a osloví.
 HORACIO Ale, nic nepřijde.
 BARNARDO Posadte se
 a nebraňte se tomu ještě jednou
 si bez předsudků vyslechnout, co jsme
 zde ty dvě noci viděli.
 HORACIO Tak dobře, 35
 posadme se, a vy, Barnardo, spusťte.
 BARNARDO Včerejší noc,
 když tamta hvězda vlevo od Severky
 se na své cestě nebem dostala
 právě tam, kde teď září, já a Marcel 40
 jsme ve chvíli, kdy zvon odbíjel jednu –
*Vystoupí Duch v plné zbroji s přílbou se zvednutým hledím
 a s palcátem.*
 MARCELUS Buď zticha! Mlč! Už je to zase tady.
 BARNARDO A zase jako nebožtík náš král.
 MARCELUS Horacio, jsi student, oslov ho.
 BARNARDO Není jak král? Vidíte, Horacio? 45
 HORACIO Zrovna jak on. Žasnu a trnu hrůzou.
 BARNARDO Čeká, co řeknete.
 MARCELUS Zeptej se, co chce.
 HORACIO *(K Duchovi)*
 Kdo jsi, ty, který přivlastnil sis noc
 i statné válečnické vzezření
 toho, jenž před svou smrtí býval králem 50
 Dánska. Při nebi, vyzývám tě, mluv!
 MARCELUS Je uražený.
 BARNARDO Jde pryč! Vidíte?
 HORACIO *(K Duchovi)*
 Stůj! Odpověz! Říkám ti: mluv!

Exit the Ghost.

MARCELLUS	'Tis gone, and will not answer.	
BARNARDO	How now, Horatio? You tremble and look pale. Is not this something more than fantasy? What think you on't?	55
HORATIO	Before my God, I might not this believe Without the sensible and true avouch Of mine own eyes.	
MARCELLUS	Is it not like the King?	60
HORATIO	As thou art to thyself. Such was the very armour he had on When he th' ambitious Norway combated. So frowned he once when in an angry parley He smote the sledged Polacks on the ice. 'Tis strange.	65
MARCELLUS	Thus twice before, and just at this dead hour, With martial stalk hath he gone by our watch.	
HORATIO	In what particular thought to work I know not, But in the gross and scope of my opinion This bodes some strange eruption to our state.	70
MARCELLUS	Good now, sit down, and tell me, he that knows, Why this same strict and most observant watch So nightly toils the subject of the land, And why such daily cast of brazen cannon, And foreign mart for implements of war, Why such impress of shipwrights, whose sore task Does not divide the Sunday from the week: What might be toward that this sweaty haste Doth make the night joint-labourer with the day, Who is't that can inform me?	75 80
HORATIO	That can I – At least the whisper goes so: our last king, Whose image even but now appeared to us, Was as you know by Fortinbras of Norway, Thereto pricked on by a most emulate pride, Dared to the combat; in which our valiant Hamlet – For so this side of our known world esteemed him – Did slay this Fortinbras, who by a sealed compact Well ratified by law and heraldry Did forfeit with his life all those his lands Which he stood seized on to the conqueror;	85 90

Odeje Duch.

MARCELUS	Je pryč. Nám už nic neřekne.	
BARNARDO	Horacio! Vždyť vy se třesete! Jste celý bledý! Zdálo se nám to, anebo ne?	55
HORACIO	Můj dobrý bože, nevěřil bych tomu, kdybych se o tom nepřesvědčil sám na vlastní oči.	
MARCELUS	Podobal se králi?	60
HORACIO	Jak vejce vejci. Přesně to brnění měl na sobě, když bojoval se zpupným norským králem. Přesně tak mračil se, když rozprášil ten drzý polský útok na saních. Opravdu podivné.	65
MARCELUS	Úplně stejně, zrovna v tuhle dobu, už dvakrát předtím přešel kolem nás.	
HORACIO	Nevím, co konkrétně to znamená, připadá mi to ale jako předzvěst, že naši zemi čeká něco zlého.	70
MARCELUS	Posaďte se. Teď kdo ví, ať mi řekne, jaký je důvod těchhle věčných hlídek, jimiž nás tady moří noc co noc, proč denně odlévají nová děla, proč z ciziny k nám dopravují zbraně, proč v docích šturmuje se tak, že týden se musí nastavovat nedělí. Kde se vzal tenhle upocený spěch, který nás nutí dít se ve dne v noci? Víte to někdo?	75 80
HORACIO	Vysvětlím ti to. Vím aspoň, co se šeptá. Mrtvý král, ten, jehož přízrak jsme tu viděli, byl, jak je známo, vyzván Fortinbrasem, tehdejším pyšným norským vladařem, k souboji, a v něm náš hrdinný Hamlet, jak se mu v Dánsku slavně říkalo, norského krále zabil. Ten, jak víte, dle smlouvy právoplatně zpečetěné, s životem přišel i o část své země, kterou naopak získal přemožitel,	85 90

	Against the which a moiety competent Was gaged by our King, which had returned To the inheritance of Fortinbras Had he been vanquisher, as by the same cov'nant And carriage of the article designed His fell to Hamlet. Now sir, young Fortinbras, Of unimproved mettle hot and full, Hath in the skirts of Norway here and there Sharked up a list of landless resolute For food and diet to some enterprise That hath a stomach in't, which is no other – And it doth well appear unto our state – But to recover of us by strong hand And terms compulsative those foresaid lands So by his father lost. And this, I take it, Is the main motive of our preparations, The source of this our watch, and the chief head Of this post-haste and rummage in the land.	95 100 105
BARNARDO	I think it be no other but e'en so. Well may it sort that this portentous figure Comes armed through our watch so like the King That was and is the question of these wars.	110
HORATIO	A mote it is to trouble the mind's eye. In the most high and palmy state of Rome, A little ere the mightiest Julius fell, The graves stood tenantless and the sheeted dead Did squeak and gibber in the Roman streets; As stars with trains of fire and dews of blood, Disasters in the sun; and the moist star, Upon whose influence Neptune's empire stands, Was sick almost to doomsday with eclipse. And even the like precurse of fear'd events, As harbingers preceding still the fates And prologue to the omen coming on, Have heaven and earth together demonstrated Unto our climatures and countrymen. <i>Enter the Ghost.</i> But soft, behold – lo where it comes again! I'll cross it though it blast me. – Stay, illusion. <i>The Ghost spreads his arms.</i> If thou hast any sound or use of voice, Speak to me.	115 120 125 130

	jenž byl by býval nucen rovnocenné území Dánska zase přepustit Fortinbrasovi, kdyby vyhrál on. Takhle dle paragrafů téže smlouvy tu zemi získal Hamlet. Jenže pozor! Fortinbras mladší, draží pánové, mladý a horkokrevný synátor, po koutech Norska sehnal do kupy sebranku všeho schopných rabijátů, co za kus žvance mají žaludek na to pustit se do pochybné akce a – jak se nám teď jeví – podniknou vše, aby z držení nám vyrvali ty země, které starý Fortinbras v souboji ztratil. To je, aspoň myslím, základní důvod všech těch příprav, smysl našeho bdění, pravá příčina ruchu a spěchu v naší krajině.	95 100 105
BARNARDO	Taky si myslím, že to takhle bude. A možná proto přichází ten přízrak v podobě krále, který byl a je u počátku všech těchhle rozbrojů.	110
HORACIO	Pálí to v mysli jako smítok v oku. V době, kdy Řím byl na vrcholu slávy, se krátce předtím, nežli Caesar padl, začaly hroby otvírat a mrtví v rubáších vyšli skučet do ulic, létaly komety a rudla rosa, na Slunci byly skvrny, bledá Luna, k níž vzpínají se vody oceánů, zčernala zatměním jak v soudný den. A stejné úkazy, táž znamení, co zvěstují, že osud udeří a svět postihne něco strašného, teď zem i nebe předvádějí nám, na našem podnebí a našich lidech. <i>Vystoupí Duch.</i> Tiše! Vidíte? Tamhle to jde zas. Ať umřu, ale zastavím to. – Stůj! <i>Duch rozpřáhne paže.</i> Pokud jsi mocen řeči nebo hlasu, ozvi se, mluv!	115 120 125 130

	If there be any good thing to be done That may to thee do ease and grace to me, Speak to me.	
	If thou art privy to thy country's fate Which happily foreknowing may avoid, O speak!	135
	Or if thou hast uphoarded in thy life Extorted treasure in the womb of earth – For which, they say, you spirits oft walk in death – Speak of it, stay and speak.	140
	<i>The cock crows.</i>	
	Stop it, Marcellus.	
MARCELLUS	Shall I strike at it with my partisan?	
HORATIO	Do, if it will not stand.	
BARNARDO	'Tis here.	
HORATIO	'Tis here.	
	<i>Exit the Ghost.</i>	
MARCELLUS	'Tis gone. We do it wrong, being so majestic, To offer it the show of violence, For it is as the air invulnerable, And our vain blows malicious mockery.	145
BARNARDO	It was about to speak when the cock crew.	
HORATIO	And then it started like a guilty thing Upon a fearful summons. I have heard The cock, that is the trumpet to the morn, Doth with his lofty and shrill-sounding throat Awake the god of day, and at his warning, Whether in sea or fire, in earth or air, Th' extravagant and erring spirit hies To his confine; and of the truth herein This present object made probation.	150 155
MARCELLUS	It faded on the crowing of the cock. Some say that ever 'gainst that season comes Wherein our saviour's birth is celebrated The bird of dawning singeth all night long; And then, they say, no spirit can walk abroad, The nights are wholesome; then no planets strike, No fairy takes, nor witch hath power to charm, So hallowed and so gracious is the time.	160 165

	Má-li se něco učinit, co tobě uleví a mně bude sloužit ke cti, ozvi se, mluv!	
	Je-li ti známo, co lze vykonat, aby se ochránila naše zem, ozvi se, mluv!	135
	Nebo jsi zaživa uloupil zlato a pod zemí ho ukryl, za což prý duchové musí nocí obházet? Svěř se nám, stůj!	140
	<i>Zakokrhá kohout.</i>	
	Marceli, zadrž to!	
MARCELUS	Mám po tom seknout?	
HORACIO	Sekni! Zastav to!	
BARNARDO	Tady je!	
HORACIO	Ne, tady!	
	<i>Odejde Duch.</i>	
MARCELUS	Zmizelo to. Byla to hloupost takhle vyrukovat s násilím na královské zjevení. Je přece nezranitelný jak vzduch a naše rány jsou mu leda k smíchu.	145
BARNARDO	Chtěl něco říct, než zakokrhá kohout.	
HORACIO	V tu chvíli lekl se jak provinilec, pro kterého si přišli. Říká se, že kohout, zvěstovatel svítání, svou břesknou, jásající fanfárou probouzí božstvo dne. Když chudák duch, ať na zemi, ve vzduchu, v ohni, v moři, to varování slyší, musí hned zpátky do svého vězení. Co jsme tu viděli, je toho důkazem.	150 155
MARCELUS	Jen kohout zakokrhá, už byl pryč. Někteří tvrdí, že když přijde čas, kdy slavíme zrození Spasitele, to ranní ptáče křičí celou noc, takže si žádný duch netroufne vyjít, noci jsou klidné, hvězdy nepadají, bludičky, víly, čarodějnice ztratí svou moc. Tak svatý je to čas.	160 165

	Lost by his father, with all bonds of law, To our most valiant brother. So much for him.	25
	Now for ourself, and for this time of meeting, Thus much the business is: we have here writ To Norway, uncle of young Fortinbras – Who, impotent and bed-rid, scarcely hears Of this his nephew's purpose – to suppress	30
	His further gait herein, in that the levies, The lists, and full proportions are all made Out of his subject; and we here dispatch You, good Cornelius, and you, Voltemand, For bearers of this greeting to old Norway,	35
	Giving to you no further personal power To business with the King more than the scope Of these dilated articles allow. Farewell, and let your haste commend your duty.	
VOLTEMAND	In that and all things will we show our duty.	40
CLAUDIUS	We doubt it nothing, heartily farewell. <i>Exeunt Voltemand and Cornelius.</i>	
	And now, Laertes, what's the news with you? You told us of some suit. What is't, Laertes? You cannot speak of reason to the Dane And lose your voice. What wouldst thou beg, Laertes, That shall not be my offer, not thy asking? The head is not more native to the heart, The hand more instrumental to the mouth, Than is the throne of Denmark to thy father. What wouldst thou have, Laertes?	
LAERTES	My dread lord,	50
	Your leave and favour to return to France, From whence though willingly I came to Denmark To show my duty in your coronation, Yet now I must confess, that duty done, My thoughts and wishes bend again towards France	55
	And bow them to your gracious leave and pardon.	
CLAUDIUS	Have you your father's leave? What says Polonius?	
POLONIUS	He hath, my lord, wrung from me my slow leave By laboursome petition, and at last Upon his will I sealed my hard consent.	60
	I do beseech you give him leave to go.	

	jež jeho otec musel kdysi dát po právu našemu chrabrému bratrovi.	25
	Tolik on. Co my na to? Nuže slyšte. Napsali jsme hned ostrou odpověď norskému králi, strýci Fortinbrase – starci, jenž nemocí upoután na lože snad ani neví, co synovec tropí –, ať zarazí ty rejdy. Vždyť to všechno: odvody, verbování, zbraně, jde jen z jeho kapsy. Vypravili jsme zde Cornelia a s ním Voltemanda, vyslance, kteří dopis doručí.	30
	Však pravomoci, drazí pánové, k jednání s králem máte pouze tolik, co určují články té listiny. Oddanost dosvědčíte nejlíp spěchem.	35
VOLTEMAND	Budeme spěchat, Sire. Jsme vám k službám.	40
CLAUDIUS	Nepochybují o tom. Sbohem, páni. <i>Odejdou Voltemand a Cornelius.</i>	
	A teď, Laerte, ty. Tak o co jde? Prý něco žádáš? Ano? Co je to? Je-li to rozumné, pak dánský král ti vyhoví. Co ty bys mohl chtít, abych ti nedal hned a bez prošení? Jak hlava nemůže žít bez srdce, jak ústa závislá jsou na ruce, tak je tvůj otec spjatý s dánským trůnem. Copak chceš, Laerte?	45
LAERTES	Veličenstvo,	50
	svolení k návratu do Francie, odkud jsem přijel, abych s radostí vám při korunovaci vzdal svůj hold. Teď když jsem splnil svoji povinnost, mě všechno táhne zpátky do Paříže, a proto, prosím, dovolte mi odplout.	55
CLAUDIUS	Tvůj otec souhlasí? Co Polonius?	
POLONIUS	Svým neúnavným žadoněním, Sire, způsobil, že jsem změkl jako vosk a zpečetil, byť nerad, jeho přání souhlasem. Prosím, dovolte mu odjet.	60

	To reason most absurd, whose common theme Is death of fathers, and who still hath cried From the first corpse till he that died today, 'This must be so'. We pray you throw to earth This unprevailing woe, and think of us As of a father; for let the world take note You are the most immediate to our throne, And with no less nobility of love Than that which dearest father bears his son Do I impart towards you. For your intent In going back to school in Wittenberg, It is most retrograde to our desire, And we beseech you, bend you to remain Here in the cheer and comfort of our eye, Our chiefest courtier, cousin, and our son.	105
GERTRUDE	Let not thy mother lose her prayers, Hamlet. I pray thee stay with us, go not to Wittenberg.	
HAMLET	I shall in all my best obey you, madam.	120
CLAUDIUS	Why, 'tis a loving and a fair reply. Be as ourself in Denmark. (<i>To Gertrude</i>) Madam, come. This gentle and unforced accord of Hamlet Sits smiling to my heart; in grace whereof, No jocund health that Denmark drinks today But the great cannon to the clouds shall tell, And the King's rouse the heavens shall bruit again, Re-speaking earthly thunder. Come, away. <i>Flourish. Exeunt all but Hamlet.</i>	125
HAMLET	O that this too too solid flesh would melt, Thaw, and resolve itself into a dew, Or that the Everlasting had not fixed His canon 'gainst self-slaughter! O God, O God, How weary, stale, flat, and unprofitable Seem to me all the uses of this world! Fie on't, ah fie, fie! 'Tis an unweeded garden That grows to seed; things rank and gross in nature Possess it merely. That it should come to this – But two months dead – nay, not so much, not two – So excellent a king, that was to this Hyperion to a satyr, so loving to my mother That he might not betem the winds of heaven Visit her face too roughly! Heaven and earth, Must I remember? Why, she would hang on him As if increase of appetite had grown	130 135 140

	v níž se smrt otců od dob Ábelových až po posledního, kdo dneska zemřel, provází slovy: „Tak to musí být!“ My žádáme tě, nech už pod zemí ten bezúčelný smutek a hled' na nás jak na otce. Neboť nechť každý ví, po nás jsi následníkem trůnu ty. Já přece k tobě chovám stejnou lásku, jakou ke svému synu pociťuje nejoddanější otec. Tvoje přání vrátit se na studia do Wittenbergu se ovšem zcela přičí naší vůli a žádáme tě, zůstaň radši zde pod naším láskyplným dohledem co první dvořan, synovec a syn.	105
GERTRUDA	Matce snad prosbu neodmítneš. Prosím, zůstaň tu s námi. Už té školy nech!	
HAMLET	Vás, máti, poslechnu, jak nejlíp umím.	120
CLAUDIUS	Milá a milující odpověď. Dánsko tě potřebuje. (<i>Ke Gertrudě</i>) Madam, jdeme. Ten nenucený souhlas Hamleta mne velmi potěšil. Ať k jeho poctě dnes večer každý králův přípitek ohlásí mrakům salva z děl, až nebe si ozvěnou k zemskému hromování radostně taky zaburácí. Pojdme. <i>Fanfára. Odejdou všichni kromě Hamleta.</i>	125
HAMLET	Kéž by to příliš, příliš těžké tělo se rozplynulo v pouhou kapku rosy. Anebo kdyby vladař věčnosti tak přísně nebyl proti sebevraždě. Bože! Jak plytký, prázdný, nudný, nicotný mi připadá celý ten slavný svět. Fuj! Hnus! Jak nevypletá zahrada a semeníště bejlí, samý šlahoun a vlezlá buřina. Až sem to došlo! Dva měsíce je mrtev. Kdepak, míš! Tak skvělý král! Tenhle ten vedle něho je opičák. Miloval matku tak, že ani trochu prudší větrík nesměl jí tváře ofouknout. Nebe a peklo! Pořád to vidím! Vinula se k němu dychtivě, lačně a už za měsíc –	130 135 140

	By what it fed on, and yet within a month –	145
	Let me not think on't; frailty, thy name is woman –	
	A little month, or ere those shoes were old	
	With which she followed my poor father's body,	
	Like Niobe, all tears, why she, even she –	
	O God, a beast that wants discourse of reason	150
	Would have mourned longer! – married with mine uncle,	
	My father's brother, but no more like my father	
	Than I to Hercules; within a month,	
	Ere yet the salt of most unrighteous tears	
	Had left the flushing of her galled eyes,	155
	She married. O most wicked speed, to post	
	With such dexterity to incestuous sheets!	
	It is not, nor it cannot come to good.	
	But break, my heart, for I must hold my tongue.	
	<i>Enter Horatio, Marcellus, and Barnardo.</i>	
HORATIO	Hail to your lordship.	
HAMLET	I am glad to see you well.	160
	Horatio – or I do forget myself.	
HORATIO	The same, my lord, and your poor servant ever.	
HAMLET	Sir, my good friend; I'll change that name with you.	
	And what make you from Wittenberg, Horatio? –	
	Marcellus.	165
MARCELLUS	My good lord.	
HAMLET	I am very glad to see you.	
	<i>(To Barnardo)</i> Good even, sir. –	
	But what in faith make you from Wittenberg?	
HORATIO	A truant disposition, good my lord.	
HAMLET	I would not have your enemy say so,	170
	Nor shall you do mine ear that violence	
	To make it truster of your own report	
	Against yourself. I know you are no truant.	
	But what is your affair in Elsinore?	
	We'll teach you to drink deep ere you depart.	175
HORATIO	My lord, I came to see your father's funeral.	
HAMLET	I prithee do not mock me, fellow-student;	
	I think it was to see my mother's wedding.	
HORATIO	Indeed, my lord, it followed hard upon.	
HAMLET	Thrift, thrift, Horatio. The funeral baked meats	180
	Did coldly furnish forth the marriage tables.	

	Ne, nechci na to myslet! Nestálost	145
	je rodu ženského! – už za měsíc,	
	za pouhý měsíc, dřív než stačila	
	prošlápnout boty, v nichž šla za rakví –	
	jak Niobé – těch slz! – vždyť ona – Bože! –	
	i tupé zvíře, které nemá rozum,	150
	by řvalo dýl – si vzala pana strýce,	
	otcova bratra, který s otcem má	
	společného tak málo jak já s Herkulem.	
	Za měsíc, dřív než pláčem naučila	
	své oči naoko se červenat,	155
	už byla jeho. Jaký hnusný spěch	
	ji hnal se spustit s bratrem svého muže?	
	Ne, tohle nemůže dopadnout dobře.	
	Srdce mi puká, ale musím mlčet!	
	<i>Vystoupí Horacio, Marcellus a Barnardo.</i>	
HORACIO	Buďte zdrav, princí.	
HAMLET	Přeji dobrý den.	160
	Horacio! No to se mi snad zdá!	
HORACIO	Jsem to já, váš vždy věrný služebník.	
HAMLET	Můj dobrý přítel, pane. A nic míň.	
	Co přivádí tě k nám až z Wittenbergu? –	
	Marceli.	165
MARCELUS	Výsosti.	
HAMLET	Moc rád tě vidím.	
	<i>(K Barnardovi)</i> A vás taky, pane.	
	Tak co tě nese k nám takovou dálku?	
HORACIO	Chtěl jsem se prostě ulejt ze školy.	
HAMLET	Takovou nestydatost by si netrouf	170
	řít předem mnou ani tvůj nepřítel,	
	a ode mě chceš, abych ti to věřil?	
	Kdepak, ty nejsi ulejevák. Tak pověz,	
	copak tě přivádí až na Elsinor?	
	Tady tě naučíme leda chlastat.	175
HORACIO	Přijel jsem na pohřeb vašeho otce.	
HAMLET	Nechte si tyhle vtipy, studente.	
	Nepřijel jsi spíš na svatbu mé matky?	
HORACIO	Opravdu, svatba byla brzy nato.	
HAMLET	Šetří se, chlapče. Zbytky po pohřbu	180
	se použily na svatební předkrm.	

	Would I had met my dearest foe in heaven Ere I had ever seen that day, Horatio. My father – methinks I see my father.	
HORATIO	O where, my lord?	
HAMLET	In my mind's eye, Horatio.	185
HORATIO	I saw him once. A was a goodly king.	
HAMLET	A was a man. Take him for all in all, I shall not look upon his like again.	
HORATIO	My lord, I think I saw him yesternight.	
HAMLET	Saw? Who?	
HORATIO	My lord, the King your father.	190
HAMLET	The King my father?	
HORATIO	Season your admiration for a while With an attent ear till I may deliver, Upon the witness of these gentlemen, This marvel to you.	
HAMLET	For God's love let me hear!	195
HORATIO	Two nights together had these gentlemen, Marcellus and Barnardo, on their watch, In the dead waste and middle of the night, Been thus encountered. A figure like your father, Armed at all points exactly, cap-à-pie, Appears before them, and with solemn march Goes slow and stately by them. Thrice he walked By their oppressed and fear-surprised eyes Within his truncheon's length, whilst they, distilled Almost to jelly with the act of fear, Stand dumb and speak not to him. This to me In dreadful secrecy impart they did, And I with them the third night kept the watch, Where, as they had delivered, both in time, Form of the thing, each word made true and good, The apparition comes. I knew your father; These hands are not more like.	200 205 210
HAMLET	But where was this?	
MARCELLUS	My lord, upon the platform where we watched.	
HAMLET	Did you not speak to it?	
HORATIO	My lord, I did, But answer made it none; yet once methought It lifted up it head and did address	215

	Býval bych, kamaráde, radši umřel, než muset zažít něco takového. Můj otec, Horacio. Já ho vidím –	
HORACIO	A kde ho vidíte?	
HAMLET	V duchu, Horacio.	185
HORACIO	Já jsem ho taky viděl. Skvělý král!	
HAMLET	A skvělý člověk. Nejlepší, co žil. Takové jako on už nenajdeš.	
HORACIO	Já jsem ho, myslím, viděl včera v noci.	
HAMLET	Koho jsi viděl?	
HORACIO	Krále Hamleta.	190
HAMLET	Tys viděl mého otce?	
HORACIO	Zkuste na chvíli potlačit svůj úžas a pozorně mě vyslechněte, princí, než vám za dobrozdání těchto pánů ten zázrak vylíčím.	
HAMLET	Proboha, mluv!	195
HORACIO	Dvě noci za sebou ti pánové, Marcelus s Barnardem, drželi stráž, když v mrtvém tichu z hloubi půlnoci se zjevil přízrak. Byl jako váš otec: od hlavy k patě celý v brnění, a majestátním krokem, velebně, kolem nich přešel. Třikrát překráčel jim před vytřeštěnýma očima na délku palcátu, zatímco oni s koleny třesoucími se jak sulc stáli a nezmohli se na slovo. Svěřili mi to strašné tajemství a třetí noc jsem s nimi šel i já. A přesně, jak mi řekli, doslova, pokud jde o čas, způsob, vzezření, ten duch se zjevil. Podobal se králi jak ruka ruce.	200 205 210
HAMLET	Kde že se to stalo?	
MARCELUS	Venku na hradbách, kde jsme měli stráž.	
HAMLET	Oslovil jsi to?	
HORACIO	Ano, oslovil. Však odpovědi jsem se nedočkal. I když bych řekl, že v jednu chvíli zvedlo	215

Itself to motion like as it would speak,
 But even then the morning cock crew loud,
 And at the sound it shrunk in haste away
 And vanished from our sight.
 HAMLET 'Tis very strange. 220
 HORATIO As I do live, my honoured lord, 'tis true,
 And we did think it writ down in our duty
 To let you know of it.
 HAMLET Indeed, indeed, sirs; but this troubles me.
 Hold you the watch tonight?
 BARNARDO,
 MARCELLUS We do, my lord. 225
 HAMLET Armed, say you?
 BARNARDO,
 MARCELLUS Armed, my lord.
 HAMLET From top to toe?
 BARNARDO,
 MARCELLUS My lord, from head to foot.
 HAMLET Then saw you not his face.
 HORATIO O yes, my lord, he wore his beaver up.
 HAMLET What looked he? Frowningly? 230
 HORATIO A countenance more in sorrow than in anger.
 HAMLET Pale or red?
 HORATIO Nay, very pale.
 HAMLET And fixed his eyes upon you?
 HORATIO Most constantly.
 HAMLET I would I had been there.
 HORATIO It would have much amazed you.
 HAMLET Very like. 235
 Stayed it long?
 HORATIO While one with moderate haste might tell a hundred.
 BARNARDO,
 MARCELLUS Longer, longer.
 HORATIO Not when I saw't.
 HAMLET His beard was grizzly, no? 240
 HORATIO It was as I have seen it in his life,
 A sable silvered.

to hlavu, jako že se chystá mluvit.
 Vtom ale zakokrhla první kohout
 a na ten zvuk to sebou prudce trhlo
 a zmizelo nám z očí.
 HAMLET Velmi zvláštní. 220
 HORACIO Jako že žiju, je to pravda, princí.
 Přišlo nám, že je naší povinností
 vám o tom říct.
 HAMLET Výborně, ale nelíbí se mi to.
 Dnes v noci máte hlídku?
 BARNARDO,
 MARCELUS Máme, princí. 225
 HAMLET V brnění že byl?
 BARNARDO,
 MARCELUS Ano, v brnění.
 HAMLET Od hlavy k patě?
 BARNARDO,
 MARCELUS Ano, shora dolů.
 HAMLET Takže do tváře jste mu neviděli.
 HORACIO Viděli, dobře. Měl zvednuté hledí.
 HAMLET A jak se tvářil? Mračil se? 230
 HORACIO Ve tváři měl spíš smutek nežli hněv.
 HAMLET Byl bledý, brunátný?
 HORACIO Děsivě bledý.
 HAMLET A očima se díval přímo na vás?
 HORACIO Upřeně na nás.
 HAMLET Že jsem při tom nebyl!
 HORACIO Bylo by vás to vyděsilo.
 HAMLET Jistě. 235
 A zůstalo to dlouho?
 HORACIO Než pomalu bych napočítal do sta.
 MARCELUS,
 BARNARDO Určitě dýl.
 HORACIO Ne když jsem tam byl já.
 HAMLET Vousy měl šedivé? 240
 HORACIO Jen prokvetlé,
 jak zaživa.

HAMLET	I'll watch tonight. Perchance 'Twill walk again.	
HORATIO	I warrant you it will.	
HAMLET	If it assume my noble father's person I'll speak to it though hell itself should gape And bid me hold my peace. I pray you all, If you have hitherto concealed this sight, Let it be treble in your silence still, And whatsoever else shall hap tonight, Give it an understanding but no tongue. I will requite your loves. So fare ye well. Upon the platform 'twixt eleven and twelve I'll visit you.	245 250
ALL THREE	Our duty to your honour.	
HAMLET	Your love, as mine to you. Farewell. <i>Exeunt all but Hamlet.</i> My father's spirit in arms! All is not well. I doubt some foul play. Would the night were come. Till then, sit still, my soul. Foul deeds will rise, Though all the earth o'erwhelm them, to men's eyes. <i>Exit.</i>	255

SCENE 3.
POLONIUS' QUARTERS IN THE CASTLE.

Enter Laertes and Ophelia, his sister.

LAERTES	My necessaries are embarked. Farewell. And, sister, as the winds give benefit And convoy is assistant, do not sleep But let me hear from you.	
OPHELIA	Do you doubt that?	
LAERTES	For Hamlet and the trifling of his favour, Hold it a fashion and a toy in blood, A violet in the youth of primy nature, Forward not permanent, sweet not lasting, The perfume and suppliance of a minute, No more.	5
OPHELIA	No more but so?	
LAERTES	Think it no more. For nature crescent does not grow alone	10

HAMLET	Dnes v noci hlídám s vámi. Třeba to zase přijde.	
HORACIO	Určitě.	
HAMLET	Jestli to vypadá jako můj otec, oslovím to, i kdyby se chřtán pekla přede mnou otevřel. Prosím vás pěkně, pokud jste o té věci mlčeli, nemluvte o ní s nikým ani teď, a všechno, co se dnešní noci stane, ať zůstane jen mezi námi. Platí? Odvděčím se vám za to. Zatím sbohem. Mezi jedenáctou a dvanáctou se sejdem na hradbách.	245 250
VŠICHNI TŘI	Jak poručíte.	
HAMLET	Jak prosím. Na shledanou, přátelé. <i>Odejdou všichni kromě Hamleta.</i> Duch mého otce – ve zbroji! V tom tuším nějakou zradu. Ať už přijde noc! Trpělivost! Kdyby zlo zalezlo sto sáhů pod zem, vyjde na světlo. <i>Odejde.</i>	255

SCÉNA 3.
V POLONIOVĚ KOMNATĚ NA HRADĚ.

Vystoupí Laertes a Ofelie, jeho sestra.

LAERTES	Za chvíli odplouváme. Opatruj se. A vždy když bude dobrý vítr, sestro, a posel po ruce, tak neváhej a pošli zprávu.	
OFELIE	O tom nepochybuj.	
LAERTES	To Hamletovo nadbíhání ber jen jako rozmar, hloupé vzplanutí, jak fialku, co taky zjara zjančí a žene do květu, však brzy zvadne. Zavoní sladce sotva minutu, a konec.	5
OFELIE	Konec?	
LAERTES	Konec, jak jsem řek. Příroda není totiž jenom tělo,	10

In thews and bulk, but as his temple waxes
 The inward service of the mind and soul
 Grows wide withal. Perhaps he loves you now,
 And now no soil nor cautel doth besmirch 15
 The virtue of his will; but you must fear,
 His greatness weighed, his will is not his own,
 For he himself is subject to his birth.
 He may not, as unvalued persons do,
 Carve for himself, for on his choice depends 20
 The sanity and health of the whole state;
 And therefore must his choice be circumscribed
 Unto the voice and yielding of that body
 Whereof he is the head. Then if he says he loves you,
 It fits your wisdom so far to believe it 25
 As he in his peculiar sect and force
 May give his saying deed, which is no further
 Than the main voice of Denmark goes withal.
 Then weigh what loss your honour may sustain
 If with too credent ear you list his songs, 30
 Or lose your heart, or your chaste treasure open
 To his unmastered importunity.
 Fear it, Ophelia, fear it, my dear sister,
 And keep within the rear of your affection,
 Out of the shot and danger of desire. 35
 The chariest maid is prodigal enough
 If she unmask her beauty to the moon.
 Virtue itself scapes not calumnious strokes.
 The canker galls the infants of the spring
 Too oft before their buttons be disclosed, 40
 And in the morn and liquid dew of youth
 Contagious blastments are most imminent.
 Be wary then; best safety lies in fear;
 Youth to itself rebels, though none else near.

OPHELIA I shall th' effect of this good lesson keep 45
 As watchman to my heart; but, good my brother,
 Do not, as some ungracious pastors do,
 Show me the steep and thorny way to heaven
 Whilst like a puffed and reckless libertine
 Himself the primrose path of dalliance treads 50
 And recks not his own rede.

LAERTES O fear me not.
 I stay too long
Enter Polonius.

svaly a údy. Tenhle chrám by se
 měl rovněž zasvěcovat obřadům
 mysli a ducha. Teď snad tě má rád 15
 a jeho úmysly jsou čisté, ryzí,
 bez poskvrnny. Však přijde chvíle, kdy
 tvůj vyvolený svoji vůli ztratí.
 Je pán, a proto není vlastním pánem.
 Slouží své zemi a nesmí jak jiní
 si dělat, co chce. Na něm závisí 20
 zdraví a blaho státu, proto musí
 podřizovat svá přání ve všem všudy
 vůli a požadavkům toho těla,
 jehož je hlavou. Takže když ti říká,
 že tě má rád, věř mu jen do té míry, 25
 do jaké může, při svém postavení,
 dodržet slovo – přičemž hlavní slovo
 tu nemá Hamlet, ale dánský stát.
 Víš, jak by mohla tvá čest utrpět,
 kdybys mu na ty řeči skočila,
 ztratila hlavu a svou poctivost
 dala všanc jeho nevázaným choutkám?
 Toho se chraň, Ofelie! Dej na mě!
 A radši zůstaň v týlu těchhle vášní,
 z dostřelu zhoubné náruživosti. 35
 I nejcudnější panna zhřeší pýchou,
 když odhalí svou krásu byť jen luně.
 Pomluva dokáže pošpinit čest,
 je jako červ, co zničí jarní poupě
 dřív, než se kvítko stačí rozvinout. 40
 Jak často padne jedovatá slina
 do jitřní rosy šfavnatého mládí!
 Dokavad nevíš o všech nástrahách,
 dávej si pozor! Nejlíp chrání strach.

OFELIE Každé tvé slovo bude držet stráž 45
 u mého srdce. Ale, bratříčku,
 doufám, že nejsi jak ti velebnícci,
 co kážou o trnitě cestě k nebi,
 sami se ale prostopázně pustí
 vykřičenou uličkou hanby, hluší 50
 k svým vlastním radám.

LAERTES To se neboj.
 Už musím jít.
Vystoupí Polonius.

	But here my father comes. A double blessing is a double grace; Occasion smiles upon a second leave.	
POLONIUS	Yet here, Laertes? Aboard, aboard, for shame! The wind sits in the shoulder of your sail, And you are stayed for. There – my blessing with thee, And these few precepts in thy memory See thou character. Give thy thoughts no tongue, Nor any unproportioned thought his act. Be thou familiar but by no means vulgar. The friends thou hast, and their adoption tried, Grapple them to thy soul with hoops of steel, But do not dull thy palm with entertainment Of each new-hatched unfledged comrade. Beware Of entrance to a quarrel, but being in, Bear't that th' opposed may beware of thee. Give every man thine ear but few thy voice. Take each man's censure, but reserve thy judgement. Costly thy habit as thy purse can buy, But not expressed in fancy; rich not gaudy; For the apparel oft proclaims the man, And they in France of the best rank and station Are of all most select and generous chief in that. Neither a borrower nor a lender be, For loan oft loses both itself and friend, And borrowing dulls the edge of husbandry. This above all – to thine own self be true, And it must follow, as the night the day, Thou canst not then be false to any man. Farewell – my blessing season this in thee.	55 60 65 70 75 80
LAERTES	Most humbly do I take my leave, my lord.	
POLONIUS	The time invites you. Go; your servants tend.	
LAERTES	Farewell, Ophelia, and remember well What I have said to you.	
OPHELIA	'Tis in my memory locked, And you yourself shall keep the key of it.	85
LAERTES	Farewell. <i>Exit.</i>	
POLONIUS	What is't, Ophelia, he hath said to you?	
OPHELIA	So please you, something touching the Lord Hamlet.	

	Tatínek přichází. Dvakrát mít požeňání dvakrát těší a vynahradí dvojí loučení.	
POLONIUS	Laerte, co ty tady? Pospíchej! Vítř už začal plachtám funět do zad, a ty tu trčíš. Tumaš požeňání a s ním si zapiš za uší pár rad, které ti dám. Co znáš, to nevytrubuj, a jako trouba nedělej, co neznáš. K lidem se měj, ale jen odtud potud. Přátel si važ, a když se osvědčí, přiviň je k srdci ocelovým poutem. Však s náhodnými takyznámostmi si ruce nešpiň. Vyhýbej se rvačkám, ale když není vyhnutí, buď ostrý, aby ten druhý poznal, co jsi zač. Naslouchej všem, hlas dávej málokomu. Poradit dej si, měj však vlastní rozum. Oblékej se tak nákladně, jak můžeš, ne přehnaně a směšně, ale vkusně, vždyť šaty dělají prý člověka a ve Francii lidí z vyšších vrstev si potrpí na hezké oblečení. Nikomu nepůjčuj a sám si nevypůjčuj – věřitel s půjčkou ztrácí přítele a dlužník jenom vytlouká klín klínem. Hlavně sám sebe nikdy nevod' za nos. Budeš-li k sobě upřímný, je jisté, že neoklameš ani druhého. K tomu ti dopomáhej Bůh. Buď zdrav.	55 60 65 70 75 80
LAERTES	Dovolte, otče, rozloučit se. Sbohem.	
POLONIUS	Čas letí, služebnictvo čeká. Běž!	
LAERTES	Buď zdráva, Ofelie. Nezapomeň, co jsem ti řekl.	
OFELIE	Už je to zamčené v mé paměti, a ty máš od ní klíč.	85
LAERTES	Mějte se tady dobře. Sbohem. <i>Odejde.</i>	
POLONIUS	O čem to s tebou mluvil, Ofelie?	
OFELIE	Týkalo se to prince Hamleta.	

POLONIUS	Marry, well bethought. 'Tis told me he hath very oft of late Given private time to you, and you yourself Have of your audience been most free and bounteous. If it be so – as so 'tis put on me, And that in way of caution – I must tell you You do not understand yourself so clearly As it behoves my daughter and your honour. What is between you? Give me up the truth.	90
OPHELIA	He hath, my lord, of late made many tenders Of his affection to me.	100
POLONIUS	Affection, pooh! You speak like a green girl Unsifted in such perilous circumstance. Do you believe his 'tenders' as you call them?	
OPHELIA	I do not know, my lord, what I should think.	
POLONIUS	Marry, I'll teach you: think yourself a baby That you have ta'en his tenders for true pay, Which are not sterling. Tender yourself more dearly, Or – not to crack the wind of the poor phrase, Running it thus – you'll tender me a fool.	105
OPHELIA	My lord, he hath importuned me with love In honourable fashion –	110
POLONIUS	Ay, fashion you may call it. Go to, go to.	
OPHELIA	And hath given countenance to his speech, my lord, With all the vows of heaven.	
POLONIUS	Ay, springes to catch woodcocks. I do know When the blood burns how prodigal the soul Lends the tongue vows. These blazes, daughter, Giving more light than heat, extinct in both Even in their promise as it is a-making, You must not take for fire. From this time, daughter, Be somewhat scater of your maiden presence. Set your entreatments at a higher rate Than a command to parley. For Lord Hamlet, Believe so much in him, that he is young, And with a larger tether may he walk Than may be given you. In few, Ophelia, Do not believe his vows, for they are brokers, Not of the dye which their investments show, But mere implorators of unholy suits, Breathing like sanctified and pious bawds The better to beguile. This is for all –	115 125 130

POLONIUS	Ach ano, ovšem, správně. Doslechl jsem se, že v poslední době se ti dost věnuje, a prý i ty mu pozornosti štědře oplácíš. Je-li to tak – jak se mi někteří snažili naznačit –, není ti zřejmě dost jasné, čím jsi povinována jak svému otci, tak své vlastní cti. Co spolu máte? Teď chci slyšet pravdu.	90
OFELIE	V poslední době, otče, mi princ Hamlet vyjevil jisté city.	100
POLONIUS	Vyjevil city? Jsi tak naivní, že nechápeš, jak je to nebezpečné? Věříš těm citům, nebo co to je?	
OFELIE	Já sama nevím, co si o tom myslet.	
POLONIUS	Řeknu ti co. To, že jsi hloupá holka, pokud máš za jisté ty jisté city, které ti vyjevil. Jeho nic nestály, ale ty za ně draze zaplatíš, a vyjevený z toho budu já.	105
OFELIE	Vyznal mi lásku ve vší počestnosti, nic jiného.	110
POLONIUS	Nic jiného než tvou počestnost nechce!	
OFELIE	A při tom vyznání se zaříkával těmi nejsvatějšími svátostmi.	
POLONIUS	Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. To známe. Když muž zahoří, pak plácá, co přinese mu slina na jazyk. Však tohle vzplanutí blažně a zmizí, zazáří, zhasne, ani nezahřeje. Tak si ho nepleť s ohněm. Ode dneška budeš se, Ofelie, držet zpátky. Nebudeš tančit tak, jak někdo píská. A pokud jde o prince Hamleta, uvědom si, že je to mladý pán a smí si běhat na volnější lonži, než můžeš ty. Zkrátka a dobře, dcero, těm jeho slibům nevěř. Slib je kuplíř, který se navenek tváří moc hezky, zbožností ohání se, ale zatím jen pídí se, jak ctnostné zneuctít a slušné oklamat. Jednou a provždy	115 120 125 130

I would not, in plain terms, from this time forth
 Have you so slander any moment leisure
 As to give words or talk with the Lord Hamlet.
 Look to't, I charge you. Come your ways. 135

OPHELIA I shall obey, my lord.
Exeunt.

SCENE 4.

THE GUARD PLATFORM OF THE CASTLE.

Enter Hamlet, Horatio and Marcellus.

HAMLET The air bites shrewdly, it is very cold.
 HORATIO It is a nipping and an eager air.
 HAMLET What hour now?
 HORATIO I think it lacks of twelve.
 MARCELLUS No, it is struck.
 HORATIO Indeed? I heard it not.
 Then it draws near the season 5
 Wherein the spirit held his wont to walk.
A flourish of trumpets, and two pieces of ordnance go off.
 What does this mean, my lord?
 HAMLET The King doth wake tonight and takes his rouse,
 Keeps wassail, and the swagg'ring upspring reels,
 And as he drains his draughts of Rhenish down 10
 The kettle-drum and trumpet thus bray out
 The triumph of his pledge.
 HORATIO Is it a custom?
 HAMLET Ay, marry is't,
 And to my mind, though I am native here
 And to the manner born, it is a custom 15
 More honoured in the breach than the observance.
 This heavy-headed revel east and west
 Makes us traduc'd and tax'd of other nations –
 They clepe us drunkards, and with swinish phrase
 Soil our addition; and indeed it takes 20
 From our achievements, though perform'd at height,
 The pith and marrow of our attribute.
 So, oft it chances in particular men
 That for some vicious mole of nature in them,
 As their birth, wherein they are not guilty 25

ti jednoduše zakazuju, abys
 zbůhdarma utrácela volný čas
 tím, že se budeš stýkat s Hamletem.
 Pamatuj na to. Pozor na mě! Jdi už. 135

OFELIE Jak přejete si, otče.
Odejdou.

SCÉNA 4.

NA HRADBÁCH.

Vystoupí Hamlet, Horacio a Marcellus.

HAMLET Brr, to je chladno. Ten vzduch přímo kouše.
 HORACIO Štiplavá zima, leze za nehty.
 HAMLET Kolik je hodin?
 HORACIO Brzo bude půlnoc.
 MARCELLUS Už odbila.
 HORACIO Opravdu? Neslyšel jsem. 5
 Co nevidět tu bude chvíle, kdy
 se přízrak objevuje na hradbách.
Fanfára a dva výstřely z děla.
 Co se to děje?
 HAMLET Král nešel spát a uspořádal pitku.
 Chlastá a křepčí v kole jako ďas,
 a pokaždé když dopije své rýnské,
 buben a trubka, teď i rána z děla,
 hlásí, jaký je pašák. 10
 HORACIO To je zvyk?
 HAMLET Bohužel ano.
 Já ale, přestože jsem tady doma
 a zvykl jsem si na něj, myslím si, 15
 že by se měl spíš zrušit nežli ctít.
 Ty věčné pijatyky vrhají
 na nás moc špatné světlo před sousedy.
 Však už se říká: „Pije jako Dán.“
 A k tomu se pak přičte ledacos, 20
 takže i když jsme v jiných věcech dobří,
 dobrou pověst už zpátky nezískáme.
 Je to, jak když se člověk narodí
 s nějakou vadou. Můžeš například
 mít špatný původ. Tvá vina to není, 25

	(Since nature cannot choose his origin), By their o'ergrowth of some complexion, Of breaking down the pales and forts of reason, Or by some habit, that too much o'erleavens The form of plausible manners – that these men, Carrying, I say, the stamp of one defect, Being Nature's livery or Fortune's star, His virtues else, be they as pure as grace, As infinite as man may undergo, Shall in the general censure take corruption From that particular fault. The dram of evil Doth all the noble substance often dunt To his own scandal.	30
	<i>Enter the Ghost.</i>	
HORATIO	Look, my lord, it comes.	
HAMLET	Angels and ministers of grace defend us! Be thou a spirit of health or goblin damned, Bring with thee airs from heaven or blasts from hell, Be thy intents wicked or charitable, Thou com'st in such a questionable shape That I will speak to thee. I'll call thee Hamlet, King, father, royal Dane. O answer me! Let me not burst in ignorance, but tell Why thy canonized bones, hearsed in death, Have burst their cerements, why the sepulchre Wherein we saw thee quietly enurned Hath oped his ponderous and marble jaws To cast thee up again. What may this mean, That thou, dead corpse, again in complete steel, Revisits thus the glimpses of the moon, Making night hideous, and we fools of nature So horridly to shake our disposition With thoughts beyond the reaches of our souls? Say, why is this? Wherefore? What should we do?	40 45 50 55
	<i>The Ghost beckons Hamlet.</i>	
HORATIO	It beckons you to go away with it As if it some impartment did desire To you alone.	
MARCELLUS	<i>(To Hamlet)</i> Look with what courteous action It wafts you to a more removed ground. But do not go with it.	60
HORATIO	No, by no means.	

	protože rodiče sis nevybral. Nebo máš náuru jinou než jiní a nezměníš ji, kdybys nejvíc chtěl. Nebo se, dejme tomu, odlišuješ od běžných mravů zvláštní zálibou. Kdo má už jednou nějaký ten cejch, ať z vůle přírody či osudu, i kdyby ve všem ostatním byl skvělý, ctnostný a čistý jako ryzí zlato, stejně na něho bude padat stín té jedné vady. Kapka špatnosti dokáže galon plný dobroty naprosto zničit.	30
	<i>Vystoupí Duch.</i>	
HORACIO	Princi, přichází.	
HAMLET	Bože a všichni svatí, chraňte nás! Ať anděl jsi, anebo satanáš, ať z nebe sestoupils, či vyšel z pekla, ať úmysly máš poctivé, či zlé, tvá podoba mi dává odvahu oslovit tě: Hamlete, dánský králi, můj otče, odpověz mi, prosím tě! Nenech mě tápat v nevědomosti a prozrad', proč tvé kosti uložené k věčnému spánku rubáš servaly, proč otevřel se mramorový chrťán hrobky, do které jsme tě pochovali, a vyvrhl tě ven? Co za tím je, že tvoje mrtvola ve staré zbroji zas pod tékavou lunou obchází děsivou nocí, a my, hříčky světa, se třese a chvějem v pomýšlení na nepoznané síly mimo nás? Co je to? Proč je to? Co máme dělat?	40 45 50 55
	<i>Duch kyne Hamletovi.</i>	
HORACIO	Kývá to na vás, abyste šel za ním, jako by nikdo jiný nesměl slyšet, co vám chce říct.	
MARCELUS	<i>(K Hamletovi)</i> Jak velebně vám kyne a chce vás odvést na odlehlé místo. Nechodte tam!	60
HORACIO	Ne, v žádném případě!	

HAMLET	It will not speak. Then will I follow it.	
HORATIO	Do not, my lord.	
HAMLET	Why, what should be the fear?	
	I do not set my life at a pin's fee, And for my soul, what can it do to that, Being a thing immortal as itself? It waves me forth again. I'll follow it.	65
HORATIO	What if it tempt you toward the flood, my lord, Or to the dreadful summit of the cliff That beetles o'er his base into the sea, And there assume some other horrible form Which might deprive your sovereignty of reason And draw you into madness? Think of it. The very place puts toys of desperation, Without more motive, into every brain That looks so many fathoms to the sea And hears it roar beneath.	70
	<i>The Ghost beckons Hamlet.</i>	
HAMLET	It wafts me still. (<i>To the Ghost</i>) Go on, I'll follow thee.	
MARCELLUS	You shall not go, my lord.	
HAMLET	Hold off your hand.	80
HORATIO	Be ruled. You shall not go.	
HAMLET	My fate cries out, And makes each petty artere in this body As hardy as the Nemean lion's nerve. <i>The Ghost beckons Hamlet.</i> Still am I called. Unhand me, gentlemen. By heav'n, I'll make a ghost of him that lets me. I say, away! (<i>To the Ghost</i>) Go on, I'll follow thee. <i>Exeunt the Ghost and Hamlet.</i>	85
HORATIO	He waxes desperate with imagination.	
MARCELLUS	Let's follow. 'Tis not fit thus to obey him.	
HORATIO	Have after. To what issue will this come?	
MARCELLUS	Something is rotten in the state of Denmark.	90
HORATIO	Heaven will direct it.	
MARCELLUS	Nay, let's follow him. <i>Exeunt.</i>	

HAMLET	Dřív nepromluví. Musím za ním jít.	
HORACIO	Nedělejte to!	
HAMLET	Čeho bych se bál? Života necením si ani za mák. A co by mohl udělat mé duši, jestli je nesmrtelná jako on? Už zase na mě mává. Půjdu za ním.	65
HORACIO	Co když vás vláká do vln, princi, nebo na tamto strašidelné skalisko, které se vypíná až k nebesům, a tam se změní v něco děsivého, že vám to všechny smysly zatemní a zešílíte. Na to pamatujte! Už jen to místo samo o sobě člověka ponouká k zoufalým činům, když podívá se shora do útroh řvoucího moře. <i>Duch kyne Hamletovi.</i>	70
HAMLET	Pořád na mě mává. (<i>K Duchovi</i>) Veď mě! Jdu za tebou.	
MARCELUS	Nesmíte nikam! Ne!	
HAMLET	Ty ruce pryč!	80
HORACIO	Stůjte! Dejte si říct!	
HAMLET	Osud mě volá a já teď cítím v žilách tolik sil, že přemohl bych nemejského lva. <i>Duch kyne Hamletovi.</i> Zase mě pobízí. Pusťte mě, páni! Anebo udělám já duchy z vás! Pryč! Z cesty! (<i>K Duchovi</i>) Veď mě! Už jdu za tebou. <i>Odejdou Duch a Hamlet.</i>	85
HORACIO	Pomátl se a neví už, co dělá.	
MARCELUS	Jdem za ním. Nesmíme ho poslechnout.	
HORACIO	Jdeme. Co z toho všeho může vzejít?	
MARCELUS	Je něco prohnílého v našem Dánsku.	90
HORACIO	Jsme v rukou božích.	
MARCELUS	Ne! Musíme za ním! <i>Odejdou.</i>	

SCENE 5.

ON THE BATTLEMENTS OF THE CASTLE.

Enter the Ghost, and Prince Hamlet following.

HAMLET Whither wilt thou lead me? Speak. I'll go no further.
 GHOST Mark me.
 HAMLET I will.
 GHOST My hour is almost come
 When I to sulph'rous and tormenting flames
 Must render up myself.
 HAMLET Alas, poor ghost!
 GHOST Pity me not, but lend thy serious hearing 5
 To what I shall unfold.
 HAMLET Speak, I am bound to hear.
 GHOST So art thou to revenge when thou shalt hear.
 HAMLET What?
 GHOST I am thy father's spirit,
 Doomed for a certain term to walk the night, 10
 And for the day confined to fast in fires
 Till the foul crimes done in my days of nature
 Are burnt and purged away. But that I am forbid
 To tell the secrets of my prison-house
 I could a tale unfold whose lightest word 15
 Would harrow up thy soul, freeze thy young blood,
 Make thy two eyes like stars start from their spheres,
 Thy knotty and combined locks to part,
 And each particular hair to stand on end
 Like quills upon the fretful porcupine. 20
 But this eternal blazon must not be
 To ears of flesh and blood. List, Hamlet, list, O list!
 If thou didst ever thy dear father love –
 HAMLET O God!
 GHOST Revenge his foul and most unnatural murder. 25
 HAMLET Murder?
 GHOST Murder most foul, as in the best it is,
 But this most foul, strange, and unnatural.
 HAMLET Haste, haste me to know it, that, with wings as swift
 As meditation or the thoughts of love, 30
 May sweep to my revenge.

SCÉNA 5.

NA CIMBUŘÍ.

Vystoupí Duch a za ním princ Hamlet.

HAMLET Kam mě to vedeš? Dál už nepůjdu.
 DUCH Slyš!
 HAMLET Poslouchám.
 DUCH Brzy se rozední
 a já se budu muset opět vrátit
 do sirmých plamenů.
 HAMLET Ubohý duchu!
 DUCH Nelituj mě a dobře poslouchej, 5
 co ti teď řeknu.
 HAMLET Mluv! Jsem připraven.
 DUCH Jsi připraven i na to pomstít mě?
 HAMLET Cože?
 DUCH Jsem přízrak tvého otce,
 jenž odsouzen byl bloudit po nocích 10
 a za dne trpět v ohni pekelném,
 dokud se jeho duše neočistí
 od hříchů světa. Nemít zakázáno
 hovořit o tajnostech záhrobí,
 i letmá zmínka o mém vězení 15
 by zmrazila ti v žilách mladou krev,
 hvězdy tvých očí navždy zakalila
 a rozcuhané vlasy zježila,
 že stály by v pozoru vedle sebe
 jak bodliny na zádech dikobraza. 20
 Lidem z masa a kostí ale není
 dopřáno hledět do záhrobí. Slyš!
 Jestli jsi někdy měl rád svého otce –
 HAMLET Ach Bože!
 DUCH – pomsti tu hnusnou, nestydatou vraždu. 25
 HAMLET Vraždu?
 DUCH Vraždu odpornou jako každá vražda,
 však stokrát zvrhlejší a zvrácenější.
 HAMLET Mluv rychle, rychle, a já stejně rychle,
 jak vybavuji si tě ve vzpomínkách, 30
 se vrhnu po pomstě.

GHOST	I find thee apt, And duller shouldst thou be than the fat weed That rots itself in ease on Lethe wharf Wouldst thou not stir in this. Now, Hamlet, hear. 'Tis given out that, sleeping in mine orchard, A serpent stung me. So the whole ear of Denmark Is by a forged process of my death Rankly abused. But know, thou noble youth, The serpent that did sting thy father's life Now wears his crown.	35 40
HAMLET	O my prophetic soul! Mine uncle?	
GHOST	Ay, that incestuous, that adulterate beast, With witchcraft of his wit, with traitorous gifts – O wicked wit and gifts, that have the power So to seduce! – won to his shameful lust The will of my most seeming-virtuous queen. O Hamlet, what a falling off was there! – From me, whose love was of that dignity That it went hand-in-hand even with the vow I made to her in marriage, and to decline Upon a wretch whose natural gifts were poor To those of mine. But virtue, as it never will be moved, Though lewdness court it in a shape of heaven, So lust, though to a radiant angel linked, Will sate itself in a celestial bed, And prey on garbage. But soft, methinks I scent the morning's air. Brief let me be. Sleeping within mine orchard, My custom always in the afternoon, Upon my secure hour thy uncle stole With juice of cursed hebenon in a vial, And in the porches of mine ears did pour The leperous distilment, whose effect Holds such an enmity with blood of man That swift as quicksilver it courses through The natural gates and alleys of the body, And with a sudden vigour it doth posset And curd, like eager droppings into milk, The thin and wholesome blood. So did it mine; And a most instant tetter barked about, Most lazar-like, with vile and loathsome crust, All my smooth body.	45 50 55 60 65 70

DUCH	Nezklamals mě. Vždyť byl bys tupější než žabinec, co tleje v kalné řece zapomnění, kdybys teď zůstal klidný. Hamlete, údajně uštknul mě v zahradě had, když jsem si tam šel zdřímnout. Celé Dánsko muselo spolknout tenhle výmysl o mojí smrti. Tak věz, mládenče, že had, jenž uštknul tvého otce, nosí teď jeho korunu.	35 40
HAMLET	Já jsem to tušil! Strýc?	
DUCH	Ano. To krvesmilné, cizoložné zvíře! Úlisným kouzlem, zrádnou mazaností, trapnými triky, které mají moc obloudit ženu, získal pro své choutky tu naoko tak ctnostnou královnu. Jak mohla, Hamlete, tak strašně klesnout a místo mne, jenž miloval ji stále tak opravdovou láskou jako v den, kdy jsme se brali, začala si radši s ubožákem, který mi nikdy v ničem nesahal po paty. Ctnosti se žádné pokušení netkne, i kdyby svůdce měl tvář anděla, ale chtíč, kdyby milencem byl anděl, se brzy nasytí a pelešit se půjde třeba na hnůj. Však pozor, cítím, že se blíží ráno. Musím být stručný. Jako obyčejně šel jsem si po obědě zdřímnout do zahrady. V té klidné hodině se tam tvůj strýc vkrad s trestí bolehlavu v lahvičce a zákeřně mi ho vlil do ucha. Tenhleten jed má zhoubný účinek na lidskou krev. Působí totiž tak, že nejprve se rychle jako rtuť rozlije do všech žil a žilek těla, a jako když do mléka kápneš ocet, zdravou a čistou krev v tu ránu srazí v odporné žmolky. To se stalo mně a hned mi naskočily po těle pupence, boláky, mokvavé vředy, až hrůza pohledět.	45 50 55 60 65 70

	Thus was I, sleeping, by a brother's hand Of life, of crown, of queen at once dispatched, Cut off even in the blossoms of my sin, Unhousel'd, dis-appointed, unaneled, No reck'ning made, but sent to my account With all my imperfections on my head. O horrible, O horrible, most horrible! If thou hast nature in thee, bear it not. Let not the royal bed of Denmark be A couch for luxury and damned incest. But howsoever thou pursuest this act, Taint not thy mind, nor let thy soul contrive Against thy mother aught. Leave her to heaven, And to those thorns that in her bosom lodge To prick and sting her. Fare thee well at once. The glow-worm shows the matin to be near, And gins to pale his uneffectual fire. Adieu, adieu, Hamlet. Remember me. <i>Exit the Ghost.</i>	75 80 85 90
HAMLET	O all you host of heaven! O earth! What else? And shall I couple hell? O fie! Hold, hold, my heart, And you, my sinews, grow not instant old, But bear me stiffly up. Remember thee? Ay, thou poor ghost, while memory holds a seat In this distracted globe. Remember thee? Yea, from the table of my memory I'll wipe away all trivial fond records, All saws of books, all forms, all pressures past, That youth and observation copied there, And thy commandment all alone shall live Within the book and volume of my brain Unmixed with baser matter. Yes, yes, by heaven. O most pernicious woman! O villain, villain, smiling, damned villain! My tables – meet it is I set it down That one may smile and smile and be a villain. At least I'm sure it may be so in Denmark. <i>(He writes)</i> So, uncle, there you are. Now to my word: It is 'Adieu, adieu, remember me'. I have sworn't. <i>Enter Horatio and Marcellus.</i>	95 100 105 110
HORATIO	<i>(Calling)</i> My lord, my lord.	
MARCELLUS	<i>(Calling)</i> Lord Hamlet!	

	Takhle jsem ve spánku byl rukou bratra připraven najednou o život, o trůn, o královnu, a nepřipraven k smrti, nepomazán a neomilostněn, byl bez zpovědi poslán zpovídat se z dluhů a hříchů lidské smrtelnosti. Ta hrůza! Hrůza! Hrůza hrůzoucí! Jsi-li co k čemu, nesmíš dopustit, aby se z lože dánských králů stal odporný pelech krvesmilníků. Cokoli ale uděláš, ať není v myšlenkách ani činech namířeno proti tvé matce. Tu nech Pánu Bohu. A bodlím a trnům, které jí drásají duši. Musím odejít. Světélka světlušek už pobledla, jak marně zápolí s úsvitem dne. Musím jít! Sbohem. Nezapomeň na mě! <i>Odejde Duch.</i>	75 80 85 90
HAMLET	Mocnosti nebeské! Či pozemské! Mám přidat ještě peklo? Srdce, vydrž! Svaly a šlachy, teď mě nezradte! Držte mě na nohou! Nezapomeň! Ne, duchu, dokud v téhle zmatené lebce mám paměť, nezapomenu. Spíš z alba paměti hned vyhodím všechny ty banality, co tam jsou: citáty z knih, dojmy a vzpomínky, co si tam shromažďuji od dětství. A jedině tvé přikázání vpíšu si do hlavy červeným písmem jako posvátný úkol. Ano, přísahám! Ta zvrhlá ženská! Ten lump, ten lump, ten usměvavý lotr! Mám nový záznam do památníčku: Můžeš se smát a smát, a přitom být grázl. Alespoň v Dánsku určitě. <i>(Píše si)</i> Už se těš, strýčku! Já jdu splnit slib. Řekl mi: „Sbohem. Nezapomeň na mě!“ A já jsem přísahal. <i>Vystoupí Horacio a Marcellus.</i>	95 100 105 110
HORACIO	<i>(Volá)</i> Výsosti, princí!	
MARCELUS	<i>(Volá)</i> Princí Hamlete!	

HORATIO	Heaven secure him.	115
HAMLET	<i>(Aside)</i> So be it.	
HORATIO	<i>(Calling)</i> Hillo, ho, ho, my lord.	
HAMLET	Hillo, ho, ho, boy; come, bird, come.	
MARCELLUS	How is't, my noble lord?	
HORATIO	What news, my lord?	120
HAMLET	O wonderful!	
HORATIO	Good my lord, tell it.	
HAMLET	No, you'll reveal it.	
HORATIO	Not I, my lord, by heaven.	
MARCELLUS	Nor I, my lord.	125
HAMLET	How say you then, would heart of man once think it – But you'll be secret?	
HORATIO,		
MARCELLUS	Ay, by heav'n, my lord.	
HAMLET	There's ne'er a villain dwelling in all Denmark But he's an arrant knave.	130
HORATIO	There needs no ghost, my lord, come from the grave To tell us this.	
HAMLET	Why, right, you are i' th' right, And so without more circumstance at all I hold it fit that we shake hands and part, You as your business and desires shall point you – For every man has business and desire, Such as it is – and for mine own poor part, Look you, I'll go pray.	135
HORATIO	These are but wild and whirling words, my lord.	
HAMLET	I'm sorry they offend you, heartily, Yes, faith, heartily.	140
HORATIO	There's no offence, my lord.	
HAMLET	Yes, by Saint Patrick, but there is, Horatio, And much offence, too. Touching this vision here, It is an honest ghost, that let me tell you. For your desire to know what is between us, O'ermaster't as you may. And now, good friends, As you are friends, scholars, and soldiers, Give me one poor request.	145
HORATIO	What is't, my lord? We will.	

HORACIO	Nebe ho chraň!	115
HAMLET	<i>(Stranou)</i> Amen.	
MARCELUS	<i>(Volá)</i> Holahó, princí!	
HAMLET	Holahó, ptáčku, puťa puťa!	
MARCELUS	Výsosti, tak jak?	
HORACIO	Prozradil vám něco?	120
HAMLET	Úžasnou novinu!	
HORACIO	Tak mluvte. Co se stalo?	
HAMLET	A vy to vyžvaníte! To zrovna.	
HORACIO	Já o tom budu mlčet, přísahám.	
MARCELUS	Já taky, pane.	125
HAMLET	Představte si, že nikdo neví o tom – A neřeknete nic?	
HORACIO,		
MARCELUS	Spolehněte se!	
HAMLET	Neexistuje v Dánsku větší lotr než – kolik měří od hlavy až k patě.	130
HORACIO	Pro tohle nemusel duch vstávat z hrobu. To víme taky.	
HAMLET	Správně. To jsem rád. A proto se bez dalších okolků rozloučíme a půjdem každý po svém. Vy, kam vás vede povinnost či touha, neboť, jak víme, všichni mají touhy i povinnosti – a co mě se týká, já se jdu modlit.	135
HORACIO	Mluvíte z cesty, princí. Co je vám?	
HAMLET	Promiňte, nechtěl jsem vás urazit. Omlouvám se.	140
HORACIO	Vždyť se nic nestalo.	
HAMLET	Právě že stalo, Horacio, stalo! A je to zlé! Pokud jde o ten přízrak, je to, abych tak řek, poctivý duch. Ale co mezi námi bylo, prosím, nechtějte vědět. Teď mi jako mí přátelé, spolužáci, vojáci, dovolte prosbu.	145
HORACIO	Oč jde? Splníme ji.	

HAMLET	Never make known what you have seen tonight.	
HORATIO,		
MARCELLUS	My lord, we will not.	150
HAMLET	Nay, but swear't.	
HORATIO	In faith, my lord, not I.	
MARCELLUS	Nor I, my lord, in faith.	
HAMLET	Upon my sword.	
MARCELLUS	We have sworn, my lord, already.	155
HAMLET	Indeed, upon my sword, indeed.	
GHOST	<i>(Cries under the stage)</i> Swear.	
HAMLET	Ah ha, boy, sayst thou so? Art thou there, truepenny? – Come on. You hear this fellow in the cellarage. Consent to swear.	
HORATIO	Propose the oath, my lord.	160
HAMLET	Never to speak of this that you have seen, Swear by my sword.	
GHOST	<i>(Cries under the stage)</i> Swear. <i>They swear.</i>	
HAMLET	Hic et ubique? Then we'll shift our ground. Come hither, gentlemen, And lay your hands again upon my sword. Swear by my sword. Never to speak of this that you have heard.	165
GHOST	<i>(Cries under the stage)</i> Swear by his sword. <i>They swear.</i>	
HAMLET	Well said, old mole. Canst work i' th' earth so fast? A worthy pioneer. – Once more remove, good friends.	170
HORATIO	O day and night, but this is wondrous strange!	
HAMLET	And therefore as a stranger give it welcome. There are more things in heaven and earth, Horatio, Than are dreamt of in our philosophy. But come, Here as before, never, so help you mercy, How strange or odd soe'er I bear myself – As I perchance hereafter shall think meet To put an antic disposition on – That you, at such time seeing me, never shall, With arms encumbered thus, or this head-shake,	175 180

HAMLET	Pomlčte o tom, co jste viděli.	
HORACIO,		
MARCELUS	Neřeknem ani slovo.	150
HAMLET	Přísahaňte.	
HORACIO	Přísahám, princi.	
MARCELUS	Taky přísahám.	
HAMLET	Zde na můj meč!	
MARCELUS	Vždyť už jsme přísahali.	155
HAMLET	Řekl jsem na můj meč!	
DUCH	<i>(Volá zdola)</i> Přísahaňte!	
HAMLET	Co říkáš, strašidýlko? Ty jsi tady ještě? – Tak, slyšeli jste pana sklep mistra. Přísahaňte!	
HORACIO	Co máme přísahat?	160
HAMLET	Že neřeknete, co jste viděli. Na můj meč přísahaňte!	
DUCH	<i>(Volá zdola)</i> Přísahaňte! <i>Přísahají.</i>	
HAMLET	Ty nedáš pokoj? Půjdem o kus dál. Pánové, přistupte a vložte ruce na kříž mého meče. Přísahaňte, že neřeknete, co jste viděli.	165
DUCH	<i>(Volá zdola)</i> Přísahaňte! <i>Přísahají.</i>	
HAMLET	Máš pravdu, krtku. Takhle rychle rejdit pod zemí! To je skvělé. – Jdeme dál!	170
HORACIO	Já žasnu, to se mi snad jenom zdá.	
HAMLET	Tak si to užij, než se probereš! Je leccos je mezi nebesy a zemí, o čem se ve školách nic neučí. Teď pozor! Zde přísahaňte, jako tam, že nikdy, i kdybych si ved sebepodivněji – a možná že mi přijde záhodno všelijak šaškovat –, na žádný pád nedáte najevo, ať gestem ruky či potřásáním hlavy, nebo že	175 180

Or by pronouncing of some doubtful phrase
 As 'Well, we know' or 'We could an if we would',
 Or 'If we list to speak', or 'There be, an if they might',
 Or such ambiguous giving out, to note
 That you know aught of me – this do swear,
 So grace and mercy at your most need help you.

GHOST (*Cries under the stage*) Swear.

They swear.

HAMLET Rest, rest, perturbed spirit. So, gentlemen, 190
 With all my love I do commend me to you,
 And what so poor a man as Hamlet is
 May do t' express his love and friending to you,
 God willing, shall not lack. Let us go in together,
 And still your fingers on your lips, I pray. 195
 The time is out of joint. O cursed spite
 That ever I was born to set it right!
 Nay, come, let's go together.

Exeunt.

si pod vousy budete brumlat třeba:
 „Vím, o co jde“ a „Kdybych mohl mluvit!“
 nebo „Jsou tací, kteří leccos chápou!“ 185
 – zkrátka ať přímo nebo nepřímou
 nedáte najevo, že něco víte.
 To přísahajte! V tom vám pomoz Bůh!

DUCH (*Volá zdola*) Přísahajte.

Přísahají.

HAMLET Neklidný duchu, klid! Teď, pánové, 190
 máte mou lásku i mou důvěru.
 Jakkoli při své bídě budu s to
 vám vyjádřit svůj vděk a přátelství,
 rád s boží pomocí to učiním.
 Pojďte a prosím, jazyk za zuby. 195
 Svět převrátil se vzhůru nohama,
 proč ho mám napravovat zrovna já?
 Pojďme, odejdem spolu.

Odejdou.

ACT II.

SCENE 1.

POLONIUS' QUARTERS IN THE CASTLE.

Enter Polonius, with his man Reynaldo.

- POLONIUS Give him this money and these notes, Reynaldo.
REYNALDO I will, my lord.
POLONIUS You shall do marv'lous wisely, good Reynaldo,
Before you visit him to make enquire
Of his behaviour.
REYNALDO My lord, I did intend it. 5
POLONIUS Marry, well said, very well said. Look you, sir,
Enquire me first what Danskers are in Paris,
And how, and who, what means, and where they keep,
What company, at what expense; and finding
By this encompassment and drift of question 10
That they do know my son, come you more nearer
Than your particular demands will touch it.
Take you, as 'twere, some distant knowledge of him,
As thus: 'I know his father and his friends,
And in part him' – do you mark this, Reynaldo? 15
REYNALDO Ay, very well, my lord.
POLONIUS 'And in part him, but', you may say, 'not well,
But if't be he I mean, he's very wild,
Addicted so and so'; and there put on him
What forgeries you please – marry, none so rank 20
As may dishonour him, take heed of that –
But, sir, such wanton, wild, and usual slips
As are companions noted and most known
To youth and liberty.
REYNALDO As gaming, my lord?
POLONIUS Ay, or drinking, fencing, swearing, 25
Quarrelling, drabbing – you may go so far.
REYNALDO My lord, that would dishonour him.

JEDNÁNÍ II.

SCÉNA 1.

V POLONIOVĚ KOMNATĚ NA HRADĚ.

Vystoupí Polonius a jeho sluha Reynaldo.

- POLONIUS Ty peníze a dopisy mu předej!
REYNALDO No samozřejmě.
POLONIUS A, Reynaldo, dostal jsem dobrý nápad.
Než za ním půjdeš, pozeptej se kolem,
jak se tam chová.
REYNALDO Sám jsem na to myslel. 5
POLONIUS No skvěle! To jsem rád! Jdi nejdřív tam,
kde v Paříži se schází Dánové.
Ptej se, co kde kdo dělá, jak se má,
jak je kdo na tom, a tak vůbec, načež,
když z toho vyptávání vyplyne, 10
že syna znají, můžeš pomalounku
se začít ptát i na to, co chcem slyšet.
Naznačíš, že ho možná trochu znáš,
přes jeho otce nebo přátele,
tak, z doslechu. Rozumíš, Reynaldo? 15
REYNALDO Naprosto, pane.
POLONIUS „Z doslechu,“ řekneš, „matně“ nebo tak.
„A jestli je to on,“ pozvedneš prst,
„pak je to pěkný rošťák!“ načež na něj 20
naložíš různé hříšky po libosti –
nic přehnaného, pozor! – ale běžné
poklesky, skopičiny, úlety,
co mladí provozují, pokud je
nedržíš na uzdě.
REYNALDO Třeba i hazard?
POLONIUS Jistě. Že je to rváč, že pije, kleje, 25
je na děvky – tak daleko lze jít.
REYNALDO A nebude mít z toho ostudu?

	So, by my former lecture and advice, Shall you my son. You have me, have you not?	
REYNALDO	My lord, I have.	
POLONIUS	God b' wi' ye. Fare ye well.	
REYNALDO	Good my lord.	70
POLONIUS	Observe his inclination in yourself.	
REYNALDO	I shall, my lord.	
POLONIUS	And let him ply his music.	
REYNALDO	Well, my lord.	
	<i>Exit.</i>	
	<i>Enter Ophelia.</i>	
POLONIUS	Farewell. How now, Ophelia, what's the matter?	75
OPHELIA	Alas, my lord, I have been so affrighted.	
POLONIUS	With what, i' th' name of God?	
OPHELIA	My lord, as I was sewing in my chamber, Lord Hamlet, with his doublet all unbraced, No hat upon his head, his stockings fouled, Ungartered, and down-gyved to his ankle, Pale as his shirt, his knees knocking each other, And with a look so piteous in purport As if he had been loosed out of hell To speak of horrors, he comes before me.	80 85
POLONIUS	Mad for thy love?	
OPHELIA	My lord, I do not know, But truly I do fear it.	
POLONIUS	What said he?	
OPHELIA	He took me by the wrist and held me hard, Then goes he to the length of all his arm, And with his other hand thus o'er his brow He falls to such perusal of my face As a would draw it. Long stayed he so. At last, a little shaking of mine arm, And thrice his head thus waving up and down, He raised a sigh so piteous and profound That it did seem to shatter all his bulk And end his being. That done, he lets me go, And, with his head over his shoulder turned, He seemed to find his way without his eyes,	90 95

	A takhle na základě mých rad zjistíš mi všechno o synovi. Rozuměl jsi?	
REYNALDO	Rozuměl, pane.	
POLONIUS	Dobře, tak už běž.	
REYNALDO	Na shledanou.	70
POLONIUS	Bedlivě sleduj, kudy a kam chodí.	
REYNALDO	Chápu.	
POLONIUS	Ale do cesty se mu nepleť.	
REYNALDO	Je mi to jasné. <i>Odejde.</i> <i>Vystoupí Ofélie.</i>	
POLONIUS	Sbohem. Co je ti Ofélie? Co se děje?	75
OFELIE	Ach, tatínku. Já se tak hrozně lekla!	
POLONIUS	Čeho ses polekala, prosím tě?	
OFELIE	Vyšívala jsem v pokoji, a náhle tam vtrhl princ. Byl neupravený, prostovlasý, punčochy naruby, kabát měl rozepnutý, tvář tak bílou jak jeho košile, celý se třásl a s výrazem strašlivě vyděšeným, jako by vyšel z pekla a měl líčit všechny ty hrůzy, zvolna kráčel ke mně.	80 85
POLONIUS	Pomát se z lásky?	
OFELIE	Nevím, ale skoro se toho obávám.	
POLONIUS	A co ti řekl?	
OFELIE	Pevně mi sevřel ruku v zápěstí, potom se odtáhl na délku paže a s druhou rukou takhle na čele si zkoumavě prohlížel moji tvář, jako by mě chtěl malovat. Tak zůstal dost dlouho. Pak mě lehce pohladil, tříkrát jen smutně hlavou zakýval a vyrazil tak srdceryvný vzdech, až se mu celé tělo otrásl jak v agónii. Potom mě zas pustil a s hlavou otočenou přes rameno odcházel z pokoje, poslepu našel	90 95

	That, being of so young days brought up with him, And since so neighboured to his youth and humour, That you vouchsafe your rest here in our court Some little time, so by your companies To draw him on to pleasures, and to gather, 15 So much as from occasions you may glean, Whether aught to us unknown afflicts him thus That, opened, lies within our remedy.	
GERTRUDE	Good gentlemen, he hath much talked of you, And sure I am two men there is not living 20 To whom he more adheres. If it will please you To show us so much gentry and good will As to expend your time with us a while For the supply and profit of our hope, Your visitation shall receive such thanks 25 As fits a king's remembrance.	
ROSENCR.	Both your majesties Might, by the sovereign power you have of us, Put your dread pleasures more into command Than to entreaty.	
GUILDENST.	But we both obey, And here give up ourselves in the full bent 30 To lay our service freely at your feet To be commanded.	
CLAUDIUS	Thanks, Rosencrantz and gentle Guildenstern.	
GERTRUDE	Thanks, Guildenstern and gentle Rosencrantz. And I beseech you instantly to visit 35 My too-much changed son. – Go, some of ye, And bring the gentlemen where Hamlet is.	
GUILDENST.	Heavens make our presence and our practices Pleasant and helpful to him.	
GERTRUDE	Ay, amen! 40 <i>Exeunt Rosencrantz and Guildenstern (with others).</i> <i>Enter Polonius.</i>	
POLONIUS	Th' ambassadors from Norway, my good lord, Are joyfully returned.	
CLAUDIUS	Thou still hast been the father of good news.	
POLONIUS	Have I, my lord? Assure you, my good liege, I hold my duty, as I hold my soul, 45 Both to my God and to my gracious King.	

	abyste jako jeho staří známí, spolužáci a blízcí přátelé tu u dvora s ním strávili pár dní, trochu ho zabavili, potěšili, a půjde-li to, vytáhli z něj, zda 15 se tajně neužívá něčím, o čem my nevíme, v čem bychom ale snad mu mohli pomoci, kdybychom to znali.	
GERTRUDA	Pánové, vždycky o vás hezky mluvil a ze všech přátel, které má, jste jistě 20 mu nejbližší vy dva. Budete-li tak šlechetní a hodní, že nám načas věnujete svou vzácnou společnost a pomůžete nám v té věci, král vám to nezapomene a jeho vděčnost 25 nebude malá.	
ROSENCR.	Vaše Veličenstva nám mohou při své svrchovanosti vždy nařídít, co po nás ráčí chtít, ne o to žádat.	
GUILDENST.	Oba dva jsme svolní se nezištně a ze všech sil, co máme, 30 věnovat jakýmkoli úkolům, které nám dáte.	
CLAUDIUS	Dík, Rosencrantzi, díky, Guildensterne.	
GERTRUDA	Dík, Guildensterne, díky, Rosencrantzi. Jděte hned za ním, prosím, uvidíte 35 sami, že je jak vyměněný. – <i>(Ke sloužícím)</i> Vy, odvedte pány za Hamletem, ano?	
GUILDENST.	Dejž Bůh, aby ho naše přítomnost potěšila a byla mu co platná.	
GERTRUDA	Jistě. 40 <i>Odejdou Rosencrantz, Guildenstern a další.</i> <i>Vystoupí Polonius.</i>	
POLONIUS	Veličenstvo, vaši vyslanci se právě úspěšně vrátili z Norska.	
CLAUDIUS	Ty jsi vždy býval poslem dobrých zpráv.	
POLONIUS	Opravdu, Veličenstvo? Víte sám, že moje duše i má oddanost 45 náleží pouze vám a Pánu Bohu.	

	And I do think – or else this brain of mine Hunts not the trail of policy so sure As it hath used to do – that I have found The very cause of Hamlet's lunacy.	50
CLAUDIUS	O speak of that, that I do long to hear!	
POLONIUS	Give first admittance to th' ambassadors. My news shall be the fruit to that great feast.	
CLAUDIUS	Thyself do grace to them, and bring them in. <i>Exit Polonius.</i>	
	He tells me, my sweet queen, that he hath found The head and source of all your son's distemper.	55
GERTRUDE	I doubt it is no other but the main – His father's death and our o'er-hasty marriage.	
CLAUDIUS	Well, we shall sift him. <i>Enter Polonius, Voltemand, and Cornelius.</i>	
	Welcome, my good friends.	
VOLTEMAND	Say, Voltemand, what from our brother Norway? Most fair return of greetings and desires. Upon our first he sent out to suppress His nephew's levies, which to him appeared To be a preparation 'gainst the Polack; But better looked into, he truly found It was against your highness; whereat grieved That so his sickness, age, and impotence Was falsely borne in hand, sends out arrests On Fortinbras, which he, in brief, obeys, Receives rebuke from Norway, and, in fine, Makes vow before his uncle never more To give th' essay of arms against your majesty; Whereon old Norway, overcome with joy, Gives him three thousand crowns in annual fee And his commission to employ those soldiers So levied as before, against the Polack, With an entreaty herein further shown, <i>He gives a letter to Claudius.</i>	60 65 70 75
	That it might please you to give quiet pass Through your dominions for his enterprise On such regards of safety and allowance As therein are set down.	80
CLAUDIUS	It likes us well, And at our more considered time we'll read,	

	Taky jsem zjistil – a pokud se mylím, můj rozum není už takový ohař, co býval kdysi – pravou příčinu Hamletova zvláštního chování.	50
CLAUDIUS	Tak povídej. Moc mě to zajímá!	
POLONIUS	Přijměte, prosím, dřív ty vyslanec a já pak na dort přidám třešinku.	
CLAUDIUS	Tak začnem dortem. Přiveď mi je sem. <i>Odejde Polonius.</i>	
	Říkal mi, Gertrudo, že přišel na to, proč tvůj syn Hamlet takhle vyvádí.	55
GERTRUDA	To nemůže být nic jiného než smrt jeho otce a náš rychlý sňatek.	
CLAUDIUS	No, poptáme se. <i>Vystoupí Polonius, Voltemand a Cornelius.</i>	
	Zdrávi došli, páni?	
VOLTEMAND	Tak jak se tváří náš bratříček Nor? Posílá pozdravy a mnoho přání. V případě Fortinbrase zakročil, jak jste si přál. Myslel, že synovec se chystá k válce proti Polákům. Prozkoumal to a zjistil, že se zbrojí opravdu proti nám, a bědoval, že pro svou nemoc, stáří, bezmocnost byl takto oklamán. Hned povolal Fortinbrase, který se dostavil, nechal se vyplísnit a svému strýci odpřísáhl, že proti vám, můj králi, už nikdy nepodnikne žádné kroky. Starého pána to tak potěšilo, že mu hned připsal tři tisíce renty a povolil mu ta sebraná vojska použít proti Polákům. V té věci, jak stojí zde, má ale velkou prosbu. <i>Podá list Claudiovi.</i>	60 65 70 75
	Abyste totiž povolil mu průchod s vojskem přes naše území. To vše, podmínky, včetně záruk bezpečnosti, je sepsáno v tom listě.	80
CLAUDIUS	Výtečně! Přečtem si to, až na to bude čas,	

	Answer, and think upon this business. Meantime we thank you for your well-took labour. Go to your rest; at night we'll feast together. 85 Most welcome home.
	<i>Exeunt Voltemand and Cornelius.</i>
POLONIUS	This business is very well ended. My liege, and madam, to expostulate What majesty should be, what duty is, Why day is day, night night, and time is time, Were nothing but to waste night, day, and time. 90 Therefore, since brevity is the soul of wit, And tediousness the limbs and outward flourishes, I will be brief. Your noble son is mad – 'Mad' call I it, for to define true madness, What is't but to be nothing else but mad? 95 But let that go.
GERTRUDE	More matter with less art.
POLONIUS	Madam, I swear I use no art at all. That he is mad, 'tis true; 'tis true 'tis pity, And pity 'tis 'tis true – a foolish figure, But farewell it, for I will use no art. 100 Mad let us grant him, then; and now remains That we find out the cause of this effect – Or rather say 'the cause of this defect', For this effect defective comes by cause. Thus it remains, and the remainder thus. 105 Perpend. I have a daughter – have whilst she is mine – Who in her duty and obedience, mark, Hath given me this. Now gather and surmise. <i>(Reads)</i> 'To the celestial and my soul's idol, the most beautified Ophelia' – that's an ill phrase, a vile phrase, 'beautified' is a vile phrase. But you shall hear – 'these in her excellent white bosom, these'.
GERTRUDE	Came this from Hamlet to her?
POLONIUS	Good madam, stay a while. I will be faithful. 115 'Doubt thou the stars are fire, Doubt that the sun doth move, Doubt truth to be a liar, But never doubt I love.

	věc zvážíme a pošlem odpověď. Zatím vám děkujem za dobrou práci. Vítám vás doma. Odpočiňte si. 85 Večer to oslavíme! <i>Odejdou Voltemand a Cornelius.</i>
POLONIUS	Tak to bychom měli! Můj králi, madam, vysvětlovat vám, co je to povinnost a úcta k majestátu, proč den je den, noc noc a čas je čas, je ztráta času, noci nebo dne. 90 A jelikož je stručnost duší vtipu a zdoluhavost mu dělá dlouhý nos, řeknu to zkrátka. Váš syn ztratil rozum. Zbláznil se, řek bych já, neboť i blázni mají svůj rozum, i když k zbláznění. 95 Však o to nejde.
GERTRUDA	K věci, bez příkras!
POLONIUS	Příkrasy se mi, madam, oškliví. Je pravda, že je blázen, což je smutné, a smutné je, že je to pravda, že? To byl jen hloupý žert. Tak bez příkras. 100 Řekněme tedy, že je blázen. Dobře. Dobře to není, ale je to tak. A nutno zjistit zdroje afektu, jež příčinou jsou toho defektu. A přiznejme si, bláznovství je defekt. 105 A už jsem u toho. Mám dceru – mám ji, protože je má – a ona, protože je poslušná, mi dala toto. Schválně, co vy na to. <i>(Čte)</i> „I dolu duše mé, nejdražší a nejkrásnější božské Ofelii.“ To jsou výrazy, vidíte. „I dolu duše mé!“ Jak to myslí? „I dolu...“ A pak tady: „...na tvých krásných bělostných nádrech...“ a tak dále.
GERTRUDA	To jí psal Hamlet?
POLONIUS	Moment, madam, ještě vám přečtu tohle: 115 „Nevěř, že hvězdy svítí, nevěř, že slunce plá, nevěř, že pravda lže ti. Věř, že jsi láska má.

	O dear Ophelia, I am ill at these numbers. I have not art to reckon my groans. But that I love thee best, O most best, believe it. Adieu. Thine evermore, most dear lady, whilst this machine is to him, Hamlet.' 125	
	This in obedience hath my daughter showed me, And more above hath his solicitings, As they fell out by time, by means, and place, All given to mine ear.	
CLAUDIUS	But how hath she received his love?	130
POLONIUS	What do you think of me?	
CLAUDIUS	As of a man faithful and honourable.	
POLONIUS	I would fain prove so. But what might you think, When I had seen this hot love on the wing, As I perceived it – I must tell you that – Before my daughter told me, what might you, Or my dear majesty your queen here, think, If I had played the desk or table-book, Or given my heart a winking mute and dumb, Or looked upon this love with idle sight – What might you think? No, I went round to work, And my young mistress thus I did bespeak: 'Lord Hamlet is a prince out of thy star. This must not be'. And then I precepts gave her, That she should lock herself from his resort, Admit no messengers, receive no tokens; Which done, she took the fruits of my advice, And he, repulsed – a short tale to make – Fell into a sadness, then into a fast, Thence to a watch, thence into a weakness, Thence to a lightness, and, by this declension Into the madness wherein now he raves, And all we wail for.	135 140
CLAUDIUS	(To Gertrude) Do you think 'tis this?	
GERTRUDE	It may be; very likely.	
POLONIUS	Hath there been such a time – I'd fain know that – That I have positively said 'Tis so' When it proved otherwise?	155
CLAUDIUS	Not that I know.	

	Drahá Ofelie, veršovat neumím. Nedokážu své vzdechy vpisovat do rádků. Ale moc a moc tě miluji, a to mi musíš věřit. Líbá tě: Tvůj navždy, aspoň dokud mi toto tělo patří, Hamlet.“ 125	120
	Tohle a ještě spoustu podobných dopisů, lístků, informací o tom, kdy, kde a jak se viděli, mi moje dcera poslušně prozradila.	
CLAUDIUS	A ona jeho lásku opětovala?	130
POLONIUS	Za co mě máte?	
CLAUDIUS	Za čestného, spolehlivého muže.	
POLONIUS	Rád vám to dokážu. Copak bych mohl, když postřehl jsem, jak k ní zahorel – však mně hned bylo jasné, o co jde, ještě než mi to řekla –, Veličenstvo a vzácná madam, myslíte, že bych mohl něčemu takovému přát? Jenom tak dělat, že to nevidím, anebo vzdychat: Děj se vůle Páně? To tedy ne! Já rovnou zakročil. Spustil jsem na dcerunku pěkně zostra: „Princ Hamlet je člověk z jiného těsta. Na toho zapomeň.“ A přikázal jsem, aby se s ním už více nestýkala, posly a dárky odmítala. Dcera mě poslechla, výsledkem čehož je, řečeno zkrátka, to, že chudák princ, když dostal košem, upad do smutku, tím pádem přestal jíst, načež i spát, čímž zeslábl na těle i na duchu, až zcela zešílel a běsní nám nyní až běda.	135 140
CLAUDIUS	(Ke Gertrudě) Že by to bylo tím?	
GERTRUDA	Možné to je.	
POLONIUS	Stalo se někdy – račte prominout –, že bych řekl: „Tohle bude tak a tak,“ a dopadlo to jinak?	155
CLAUDIUS	Nevím o tom.	

POLONIUS	<i>(Touching his head, then his shoulder)</i> Take this from this if this be otherwise. If circumstances lead me I will find Where truth is hid, though it were hid indeed Within the centre.	160
CLAUDIUS	How may we try it further?	
POLONIUS	You know sometimes he walks four hours together Here in the lobby.	
GERTRUDE	So he does indeed.	
POLONIUS	At such a time I'll loose my daughter to him. <i>(To Claudius)</i> Be you and I behind an arras then. Mark the encounter. If he love her not, And be not from his reason fall'n thereon, Let me be no assistant for a state, But keep a farm and carters.	165
CLAUDIUS	We will try it. <i>Enter Hamlet, reading on a book.</i>	
GERTRUDE	But look where sadly the poor wretch comes reading.	
POLONIUS	Away, I do beseech you both, away. I'll board him presently. O give me leave. <i>Exeunt Claudius and Gertrude.</i> How does my good Lord Hamlet?	
HAMLET	Well, God-'a'-mercy.	
POLONIUS	Do you know me, my lord?	
HAMLET	Excellent, excellent well. You're a fishmonger.	175
POLONIUS	Not I, my lord.	
HAMLET	Then I would you were so honest a man.	
POLONIUS	Honest, my lord?	
HAMLET	Ay, sir. To be honest, as this world goes, is to be one man picked out of ten thousand.	180
POLONIUS	That's very true, my lord.	
HAMLET	For if the sun breed maggots in a dead dog, being a good kissing carrion – have you a daughter?	
POLONIUS	I have, my lord.	
HAMLET	Let her not walk i' th' sun. Conception is a blessing, but not as your daughter may conceive. Friend, look to't.	185

POLONIUS	<i>(Ukazuje si na hlavu)</i> Tohle mi srazte, jestliže se pletu. Já když mám stopu, pravda může být ukrytá tři sta sáhů pod zemí, stejně ji najdu.	160
CLAUDIUS	Jak se přesvědčíme?	
POLONIUS	Princ se dost často chodí procházet do téhle chodby.	
GERTRUDA	Ano, všimla jsem si.	
POLONIUS	V takovou chvíli vpustím k němu dceru. <i>(Ke Claudiovi)</i> A my je zatím budem potají sledovat za závěsem. Jestli princ nezešílel z nešťastné lásky k ní, ať nejsem kancléř, pošlete mě třeba kydat hnůj do maštale.	165
CLAUDIUS	Zkusme to. <i>Vystoupí Hamlet a čte si knihu.</i>	
GERTRUDA	Jak nešťastně se tváří nad tou knihou!	170
POLONIUS	Prosím vás, odejděte. Jděte, oba. Hned si ho oťukám. Nechte to na mně. <i>Odejdou Claudius a Gertruda.</i> Princ Hamlet. Vida! Jak se máte?	
HAMLET	Dobře.	
POLONIUS	Znáte mě, princi?	
HAMLET	Jistě. Vy jste přece správce hampejzu.	175
POLONIUS	To nejsem, mladý pane.	
HAMLET	Ne? Škoda. Aspoň byste měl slušné a poctivé zaměstnání a byl byste vzácný člověk.	
POLONIUS	Vzácný člověk?	
HAMLET	Jistě. Slušnost a poctivost je přece dnes velká vzácnost.	
POLONIUS	To máte pravdu, princi.	
HAMLET	Jak známo, na slunci ožije i v mrtvý pes. Počnou se v něm líhnout červi – máte dceru, pane?	
POLONIUS	Mám.	
HAMLET	Nepouštějte ji na slunce! Aby taky nepočala. Co byste si pak počal s červíky? Pozor na to, příteli.	185

- POLONIUS (*Aside*) How say you by that? Still harping on my daughter. Yet he knew me not at first – a said I was a fishmonger. A is far gone, far gone, and truly, 190 in my youth I suffered much extremity for love, very near this. I'll speak to him again.
– What do you read, my lord?
- HAMLET Words, words, words.
- POLONIUS What is the matter, my lord? 195
- HAMLET Between who?
- POLONIUS I mean the matter you read, my lord.
- HAMLET Slanders, sir; for the satirical slave says here that old men have grey beards, that their faces are wrinkled, their eyes purging thick amber or plum-tree gum, and that they have a plentiful lack of wit, together with most weak hams. All which, sir, though I most powerfully and potently believe, yet I hold it not honesty to have it thus set down; for you yourself, sir, should be old as I am - if, like a crab, you could go backward.
- POLONIUS (*Aside*) Though this be madness, yet there is method in't. – Will you walk out of the air, my lord?
- HAMLET Into my grave.
- POLONIUS Indeed, that is out of the air. (*Aside*) How pregnant sometimes his replies are! A happiness that often 210 madness hits on, which reason and sanity could not so prosperously be delivered of. I will leave him, and suddenly contrive the means of meeting between him and my daughter. – My lord, I will take my leave of you.
- HAMLET You cannot, sir, take from me anything that I will more willingly part withal – except my life, my life, my life.
- POLONIUS Fare you well, my lord.
- HAMLET These tedious old fools!
Enter Rosencrantz and Guildenstern.
- POLONIUS You go to seek the Lord Hamlet. There he is.
- ROSENCR. (*To Polonius*) God save you, sir. 220
Exit Polonius.
- GUILDENST. Mine honoured lord.
- ROSENCR. (*To Hamlet*) My most dear lord.
- HAMLET My ex'llent good friends. How dost thou, Guildenstern? Ah, Rosencrantz – good lads, how do ye both?

- POLONIUS (*Stranou*) Neměl jsem pravdu? Zase začal o mojí dceři! I když na začátku mě nepoznal a myslel si, že jsem správce hampejzu. Vzalo ho to pořádně! 190 Však já se v mládí kvůli lásce taky navyváděl. Skoro jako on. Ještě s ním promluvíím.
– Co to čtete, princí?
- HAMLET Slova, slova, slova.
- POLONIUS A o co tam jde? 195
- HAMLET Komu?
- POLONIUS Chci říct, o co jde v té knize.
- HAMLET O samé pomluvy! Představte si, že ten nestyda tvrdí, že starci mají šedý vous a vráskami zbrázděnou tvář, že z očí jim vytéká hnis a z dásní padají zuby, že 200 jsou nadměrně chudí duchem a údy že jim neslouží jako dřív – což všechno je pravda pravdoucí, ale taky pěkná sprostárna, když se to podá takhle neomaleně. Vždyť pokud jde o vás, pane, vy budete za chvíli stejně starý jako já – jestli to vezmete pozpátku jako rak. 205
- POLONIUS (*Stranou*) Mluví sice z cesty, ale má to logiku. – Pojdte z toho průvanu, princí!
- HAMLET Do hrobu?
- POLONIUS Tam opravdu není průvan! (*Stranou*) Jak trefně někdy umí odpovědět! Je zajímavé, jak často se blázní 210 dokážou vyjádřit mnohem výstižněji než bůhvíjací mudrcové. Půjdu a rozmyslím si, jak to narafčit, aby se s dcerou potkali. – Princí, musím se s vámi rozžehnat.
- HAMLET S ničím se, pane, nerozžehnám ochotněji 215 než s vámi – kromě života, kromě života.
- POLONIUS Takže, na shledanou.
- HAMLET Tihleti staří blázní! Jsou tak nudní.
Vystoupí Rosencrantz a Guildenstern.
- POLONIUS Jestli hledáte prince Hamleta, tamhle ho máte.
- ROSENCR. (*K Polonioví*) Buďte zdrav, pane. 220
Odejde Polonius.
- GUILDENST. Výsosti.
- ROSENCR. (*K Hamletovi*) Princí.
- HAMLET Kamarádi drazí. Buď zdrav, Guildensterne. Moc rád tě vidím, Rosencrantzi. Tak jak se máte, hoši?

ROSENCR.	As the indifferent children of the earth.	225
GUILDENST.	Happy in that we are not over-happy: on Fortune's cap we are not the very button.	
HAMLET	Nor the soles of her shoe?	
ROSENCR.	Neither, my lord.	
HAMLET	Then you live about her waist, or in the middle of her favour?	230
GUILDENST.	Faith, her privates we.	
HAMLET	In the secret parts of Fortune? O, most true, she is a strumpet. What's the news?	
ROSENCR.	None, my lord, but that the world's grown honest.	235
HAMLET	Then is doomsday near. But your news is not true. Let me question more in particular. What have you, my good friends, deserved at the hands of Fortune that she sends you to prison hither?	
GUILDENST.	Prison, my lord?	240
HAMLET	Denmark's a prison.	
ROSENCR.	Then is the world one.	
HAMLET	A goodly one, in which there are many confines, wards, and dungeons, Denmark being one o' th' worst.	
ROSENCR.	We think not so, my lord.	245
HAMLET	Why, then 'tis none to you, for there is nothing either good or bad but thinking makes it so. To me it is a prison.	
ROSENCR.	Why, then your ambition makes it one; 'tis too narrow for your mind.	250
HAMLET	O God, I could be bounded in a nutshell and count myself a king of infinite space, were it not that I have bad dreams.	
GUILDENST.	Which dreams indeed are ambition; for the very substance of the ambitious is merely the shadow of a dream.	255
HAMLET	A dream itself is but a shadow.	
ROSENCR.	Truly, and I hold ambition of so airy and light a quality that it is but a shadow's shadow.	
HAMLET	Then are our beggars bodies, and our monarchs and outstretched heroes the beggars' shadows. Shall we to th' court? For, by my fay, I cannot reason.	260
ROSENCR., GUILDENST.	We'll wait upon you.	

ROSENCR.	Jako většina lidí na světě.	225
GUILDENST.	Jsmo rádi, že jsme rádi. Po pravdě řečeno, nejsme zrovna zřítečnicemi očí Štěstěny.	
HAMLET	Ale jejím kuřím okem, doufám, taky nejste.	
ROSENCR.	To zas ne.	
HAMLET	Takže sídlíte někde uprostřed? Vpředu, nebo vzadu?	230
GUILDENST.	V choulostivých partiích.	
HAMLET	V ohanbí Štěstěny? Ale ne! I když, pravda, je to děvka. Co je nového ve světě?	
ROSENCR.	Nic, až na to, že se v něm rozmohla poctivost.	235
HAMLET	Tak to se blíží soudný den. Naštěstí se ale pletete. Zeptám se vás přímo. Co špatného jste, kamarádi, provedli, že vás nelítostný osud zavál až sem k nám do vězení?	
GUILDENST.	Proč do vězení?	240
HAMLET	Dánsko je vězení.	
ROSENCR.	Pak je vězením celý svět.	
HAMLET	Taky že ano! A v něm je spousta kobek, cel a temnic. K nejhorším z nich patří právě Dánsko.	
ROSENCR.	To si nemyslíme, princí.	245
HAMLET	Když ne, tak ne. Nic není totiž dobré nebo špatné samo o sobě. Rozhodující je, co si o tom člověk myslí. A já si myslím, že to je vězení.	
ROSENCR.	Možná je Dánsko příliš těsné pro vaše ambice. A proto vám připadá jako vězení.	250
HAMLET	Kristepane, mně by stačila skořápka ořechu a cítil bych se v ní jako pán vesmíru – jen kdybych neměl ty zlé sny.	
GUILDENST.	Právě ty sny jsou projevem vašich ambicí. Protože co jiného je ctižádost než stín nějakého snu?	255
HAMLET	Sen sám je přece stín.	
ROSENCR.	Jistě. Ale podle mě je ctižádost tak efemérní, těkavá záležitost, že je jako stín stínu.	
HAMLET	To potom žebrák bez ambicí je skutečnost sama a králové a rekové jsou jeho pouhými stíny. Přednesu to státní radě, protože, namouduši, mně už to nemyslí.	260
ROSENCR., GUILDENST.	Doprovodíme vás.	

- HAMLET No such matter. I will not sort you with the rest of my servants, for, to speak to you like an honest man, I am most dreadfully attended. But in the beaten way of friendship, what make you at Elsinore? 265
- ROSENCR. To visit you, my lord, no other occasion.
- HAMLET Beggar that I am, I am even poor in thanks, but I thank you; and sure, dear friends, my thanks are too dear a halfpenny. Were you not sent for? Is it your own inclining? Is it a free visitation? Come, deal justly with me. Come, come. Nay, speak. 270
- GUILDENST. What should we say, my lord?
- HAMLET Why, anything – but to th' purpose. You were sent for, and there is a kind of confession in your looks, which your modesties have not craft enough to colour. I know the good King and Queen have sent for you. 275
- ROSENCR. To what end, my lord?
- HAMLET That you must teach me. But let me conjure you by the rights of our fellowship, by the consonancy of our youth, by the obligation of our ever preserved love, and by what more dear a better proposer could charge you withal, be even and direct with me whether you were sent for or no. 280
- ROSENCR. (*Aside to Guildenstern*) What say you? 285
- HAMLET Nay then, I have an eye of you – if you love me, hold not off.
- GUILDENST. My lord, we were sent for.
- HAMLET I will tell you why. So shall my anticipation prevent your discovery, and your secrecy to the King and Queen moult no feather. I have of late – but wherefore I know not – lost all my mirth, forgone all custom of exercise; and indeed it goes so heavily with my disposition that this goodly frame, the earth, seems to me a sterile promontory. This most excellent canopy the air, look you, this brave o'erhanging, this majestical roof fretted with golden fire – why, it appears no other thing to me than a foul and pestilent congregation of vapours. What a piece of work is a man! How noble in reason, how infinite in faculty, in form and moving how express and admirable, in action how like an angel, in apprehension how like a god – the beauty of the world, the paragon 300

- HAMLET Dík za ochotu. Ale nemusíte být tak snaživí, nejste přece mými sluhy. A upřímně řečeno, o doprovod mám tady u nás postaráno až až. Ale teď mi ve jménu starého přátelství řekněte: Proč jste přijeli na Elsinor? 265
- ROSENCR. Jenom vás navštívit. Nic jiného v tom není.
- HAMLET Jsem na mizině, a proto ani mé díky nebudou stát za moc. Přesto vám děkuju. Ale jsem si jist, že i laciným díkem jsem vás přeplatil. Neposlali náhodou pro vás? Nebo jste přijeli bez pozvání? Jste tady z vlastní vůle? No tak! No tak! Kápněte božskou. Ven s tím. Mluvte!
- GUILDENST. Co bychom měli říkat?
- HAMLET Pravdu. Poslali pro vás. Vidím vám to na očích. Ještě se neumíte příliš přetvářovat, že ne? Svatá dobroto! Náš hodný král a hodná královna vás kvůli mně povolali. 275
- ROSENCR. A proč?
- HAMLET To bych rád slyšel od vás. Při našem společně stráveném dětství, při našem mládí, při přátelství, které jsme k sobě vždycky cítili, a při všem, čím by na vás výmluvnější prosebník, než jsem já, ještě dokázal zapůsobit, zapřísahám vás, buďte ke mně upřímní, ať už pro vás poslali nebo ne. 280
- ROSENCR. (*Stranou ke Guildensternovi*) Co myslíš? 285
- HAMLET No tak! Stojím tu před vámi. Jestli mě máte rádi, přestaňte mě šdit.
- GUILDENST. Poslali pro nás.
- HAMLET Já vám řeknu proč. Takže nemusíte nic přiznávat a váš slib králi a královně zůstane neposkvrněný jako panna. Z nějakého důvodu, sám nevím proč, jsem v poslední době ztratil radost ze života, přišel jsem o všechny zájmy, a tak to na mě dolehlo, že sama země mi najednou připadá jako nehostinná pustina. I ten báječný baldachýn nebo klenoucí se nad námi – vidíte? – ta majestátní baň zářící ve zlatě, se mi dnes jeví jenom jako směs jedů a výparů, co všechno kolem nás utápí v mlhách. Jaké mistrovské dílo je člověk! Jak vytríbený má rozum! Jak nesmírné má schopnosti! Jak nádherně vypadá a jak ladně se pohybuje! Svou podobou je jako anděl! Svým myšlením se vyrovná bohům. Je ztělesněním krásy, vzorem němým bytostem. A přece – čím je mi tahle 300

- of animals! And yet to me what is this quintessence of dust? Man delights not me – no, nor woman 305
neither, though by your smiling you seem to say so.
- ROSENCR. My lord, there was no such stuff in my thoughts.
- HAMLET Why did you laugh, then, when I said ‘Man delights not me’?
- ROSENCR. To think, my lord, if you delight not in man 310
what lenten entertainment the players shall receive from you. We coted them on the way, and hither are they coming to offer you service.
- HAMLET He that plays the King shall be welcome; his majesty shall have tribute of me. The adventurous Knight 315
shall use his foil and target, the Lover shall not sigh gratis, the Humorous Man shall end his part in peace, the Clown shall make those laugh whose lungs are tickled o’ th’ sear, and the Lady shall say her mind freely, or the blank verse shall halt for’t. 320
What players are they?
- ROSENCR. Even those you were wont to take delight in, the tragedians of the city.
- HAMLET How chances it they travel? Their residence both in reputation and profit was better both ways. 325
- ROSENCR. I think their inhibition comes by the means of the late innovation.
- HAMLET Do they hold the same estimation they did when I was in the city? Are they so followed?
- ROSENCR. No, indeed, they are not. 330
- HAMLET How comes it? Do they grow rusty?
- ROSENCR. Nay, their endeavour keeps in the wonted pace. But there is, sir, an eyrie of children, little eyases, that cry out on the top of question and are most tyrannically clapped for’t. These are now the fashion, and so 335
berattle the common stages – so they call them – that many wearing rapiers are afraid of goose-quills, and dare scarce come thither.
- HAMLET What, are they children? Who maintains ’em? How are they escoted? Will they pursue the quality no 340
longer than they can sing? Will they not say afterwards, if they should grow themselves to common players – as it is like most will, if their means are not better – their

- kvintesence prachu? Lidi mě už nebaví. Ani jednoho mezi nimi nenajdu, kterého bych miloval. Ba ani 305
jednu, abych, Rosencrantzi, odpověděl na tvůj úsměv.
- ROSENCR. Tak jsem to nemyslel.
- HAMLET A proč ses tedy tak culil, když jsem řekl, že nenajdu ani jednoho, kterého bych miloval?
- ROSENCR. Protože jste řekl, že vás lidi už nebaví, a já si 310
představil, jak kysele asi přijmete ty herce, kteří vás přijíždějí pobavit. Předjeli jsme je cestou a co nevidět budou tady.
- HAMLET Ten, který hraje krále, bude vítán. Vzdám Jeho Veličenstvu hold, jak náleží. Rytíř ať seká 315
mečem a ohání se štítem, milovník nebude vzdychat zadarmo, padouch nechť přežije všechny rány ve zdraví, klaun ať nemá strach, protože vzdychky se najdou lidi, co se smějou každé pitomosti, a hlavní dáma ať si klidně pustí hubu na špacír, blankvers 320
to unese. Co je to za herce?
- ROSENCR. Vaši oblíbenci. Stálá divadelní společnost sídelního města.
- HAMLET A proč vyrazili po zájezdech? Ve svém divadle přece musí mít mnohem lepší podmínky i tržbu? 325
- ROSENCR. V poslední době se nějak znelíbili a divadlo jim zavřeli.
- HAMLET Jsou pořád tak dobří, jako když hráli ve městě? Mají pořád plno jako dřív?
- ROSENCR. Bohužel nemají. 330
- HAMLET A proč ne? Vyšli ze cviku?
- ROSENCR. To ne. Hrajou pořád stejně dobře, ale jsou tady ty novoty: uječená děcka, písklata, co vrískají, a lidi se z nich můžou pominout a hrnou se na ty jejich produkce jak diví. To je teď v módě, a staré divadlo 335
– jak tomu začali říkat – už tolik netáhne. Teď se spíš nosí poslouchat to husí kejhání než něco pořádného. Lidi se bojí, aby nevypadali nemoderně.
- HAMLET A to tam hrajou opravdu děti? Kdo je platí? Kdo se o ně stará? A až začnou mutovat nebo ztratí hlas, 340
to s divadlem skončí? A jestli u divadla zůstanou jako obyčejní herci – což je dost pravděpodobné, pokud si nějak jinak nepolepší –, nebudou pak zazlívát svým

- writers do them wrong to make them exclaim against their own succession? 345
- ROSENCR. Faith, there has been much to-do on both sides, and the nation holds it no sin to tarre them to controversy. There was for a while no money bid for argument unless the poet and the player went to cuffs in the question. 350
- HAMLET Is't possible?
- GUILDENST. O, there has been much throwing about of brains.
- HAMLET Do the boys carry it away?
- ROSENCR. Ay, that they do, my lord, Hercules and his load too. 355
- HAMLET It is not strange; for mine uncle is King of Denmark, and those that would make mows at him while my father lived give twenty, forty, an hundred ducats apiece for his picture in little. 'Sblood, there is something in this more than natural, if 360
philosophy could find it out.
A flourish of trumpets.
- GUILDENST. There are the players.
- HAMLET Gentlemen, you are welcome to Elsinore. Your hands, come. Th' appurtenance of welcome is fashion and ceremony. Let me comply with you in 365
the garb, lest my extent to the players – which, I tell you, must show fairly outward – should more appear like entertainment than yours.
He shakes hands with them.
- You are welcome. But my uncle-father and aunt-mother are deceived. 370
- GUILDENST. In what, my dear lord?
- HAMLET I am but mad north-north-west; when the wind is southerly, I know a hawk from a handsaw.
Enter Polonius.
- POLONIUS Well be with you, gentlemen.
- HAMLET (*Aside*) Hark you, Guildenstern, and you too 375
– at each ear a hearer – that great baby you see there is not yet out of his swathing-clouts.
- ROSENCR. (*Aside*) Haply he's the second time come to them, for they say an old man is twice a child.

- principálům a autorům, že je zamlada nutili 345
zostouzet svou vlastní budoucnost?
- ROSENCR. Po pravdě řečeno je v tom hodně řevnivosti, a spouště lidí není proti myslí to nepřátelství ještě jítřit. Dokonce byla doba, kdy jedinou šanci na úspěch měla hra, ve které autor, potažmo herec, horlil právě na tohle téma. 350
- HAMLET Vážně?
- GUILDENST. Řezali do sebe hlava nehlava.
- HAMLET A mládež vyhrála.
- ROSENCR. Na celé čáře. A všem poctivým komediantům udělala čáru přes rozpočet. 355
- HAMLET Vlastně co se divím? Časy se mění. Třeba můj strýček je teď králem Dánska, a ti, kterým byl dřív jen pro legraci, jsou dneska ochotni zaplatit dvacet, čtyřicet, padesát až sto zlatých za jeho obrázek, i když je takhle malý. To přece není normální. 360
Nad takovými záhadami zůstává rozum stát.
Fanfára.
- GUILDENST. Herci už jsou tady.
- HAMLET Pánové, vítám vás na Elsinoru. Podejme si ruce, tak pojdte. Přivítání je obřad a hezký zvyk, který se sluší dodržovat, a proto vás tímto srdečně vítám, 365
abyste si snad nemysleli, že vás vidím míň rád než ty herce, které, jak jistě chápete, budu muset uvítat s větším fúre.
Potřese si s nimi rukama.
- A pokud jde o mého strýčka-otce a tetičku-matku, jsou na velkém omylu. 370
- GUILDENST. Na jakém omylu, princi?
- HAMLET Blázním, jenom když fouká od severoseverozápadu. Když vane jižní vítr, rozeznám tele od slepice.
Vystoupí Polonius.
- POLONIUS Panstvo, dobrý den vám přeji.
- HAMLET (*Stranou*) Guildensterne, a ty taky, nastavte oba uši, 375
něco vám pošeptám. Vidíte to velké mimino? Pořád ještě nosí plenky.
- ROSENCR. (*Stranou*) Spíš je už zase začal nosit. Vždyť se říká, že starý člověk se stává podruhé dítětem.

HAMLET (*Aside*) I will prophesy he comes to tell me of the 380
 players. Mark it. – You say right, sir, for o' Monday
 morning, 'twas so indeed.

POLONIUS My lord, I have news to tell you.

HAMLET My lord, I have news to tell you. When Roscius
 was an actor in Rome – 385

POLONIUS The actors are come hither, my lord.

HAMLET Buzz, buzz.

POLONIUS Upon mine honour –

HAMLET Then came each actor on his ass.

POLONIUS The best actors in the world, either for tragedy, 390
 comedy, history, pastoral, pastoral-comical,
 historical-pastoral, tragical-historical, tragical-comical-
 historical-pastoral, scene individable or poem
 unlimited. Seneca cannot be too heavy, nor Plautus
 too light. For the law of writ and the liberty, 395
 these are the only men.

HAMLET O Jephthah, judge of Israel, what a treasure hadst
 thou!

POLONIUS What a treasure had he, my lord?

HAMLET Why 400
 'One fair daughter and no more,
 The which he loved passing well'.

POLONIUS (*Aside*) Still on my daughter.

HAMLET Am I not i' th' right, old Jephthah?

POLONIUS If you call me Jephthah, my lord, I have 405
 a daughter that I love passing well.

HAMLET Nay, that follows not.

POLONIUS What follows then, my lord?

HAMLET Why 410
 'As by lot God wot',
 and then you know
 'It came to pass, as most like it was'
 The first row of the pious chanson will show you
 more, for look where my abridgements come.
Enter four or five players.

HAMLET (*Stranou*) Vsaďte se, že mi přišel říct o těch hercích.380
 Sledujte to. – A říkáte-li, pane, že to bylo v pondělí
 ráno, pak to muselo být v pondělí ráno.

POLONIUS Princi, mám pro vás novinu.

HAMLET Pane kancléři, mám pro vás novinu. Znal jste toho
 římského herce Roscia? 385

POLONIUS Herci přišli, principi.

HAMLET Láry fáry!

POLONIUS Na mou čest –

HAMLET Přišli na vaši čest? S křížkem po funuse.

POLONIUS Ale ne! Jsou to nejlepší herci na světě, ať už pro390
 tragédii, komedii či historii, hru pastorální, pastorálně
 komickou, historicko-pastýřskou, tragihistorickou,
 komipastorálně tragickou, komorně sevřenou či
 otevřeně výpravnou. Seneca jim není příliš těžký
 a Plautus dostatečně lehký. Co do řeči vázané či395
 odvázaných řečí se jim nikdo nevyrovná.

HAMLET Ó Jefto, soudce izraelský, kam se poděl tvůj vzácný
 poklad?

POLONIUS Jaký poklad, principi?

HAMLET No přece: 400
 „On tuze krásnou dceru měl
 a měl ji tuze rád.“

POLONIUS (*Stranou*) Zas o mé dceři.

HAMLET Nemám pravdu, starý Jefto?

POLONIUS Pokud mě nazýváte Jeftou, pak ano, protože 405
 i já mám dceru a mám ji tuze rád.

HAMLET Ale tak to není. Pokračuje to jinak.

POLONIUS A jak, principi?

HAMLET Jak? 410
 „Protože nevážil svá slova –“
 Stalo se, že –
 „svou dceru obětoval –“
 Ale komu, proč a k čemu, to ať vám zazpívá
 někdo jiný, protože já mám teď jinou práci.
Vystoupí čtveřice nebo pětice herců.

You're welcome, masters, welcome all. – I am glad 415
to see thee well. – Welcome, good friends. – O, my
old friend! Thy face is valanced since I saw thee last.
Com'st thou to beard me in Denmark? – What, my
young lady and mistress. By 'r Lady, your ladyship is
nearer heaven than when I saw you last by the altitude
of a chopine. Pray God your voice, like a piece of
uncurrent gold, be not cracked within the ring. –
Masters, you are all welcome. We'll e'en to't like French
falc'ners, fly at anything we see. We'll have a speech
straight. Come, give us a taste of your quality. 425
Come, a passionate speech.

FIRST PLAYER What speech, my good lord?

HAMLET I heard thee speak me a speech once, but it was never
acted, or, if it was, not above once; for the play,
I remember, pleased not the million. 'Twas caviare 430
to the general. But it was – as I received it, and others
whose judgements in such matters cried in the top of
mine – an excellent play, well digested in the scenes, set
down with as much modesty as cunning. I remember
one said there was no sallets in the lines to make 435
the matter savoury, nor no matter in the phrase that
might indict the author of affectation, but called it an
honest method, as wholesome as sweet, and by very
much more handsome than fine. One speech in it
I chiefly loved, 'twas Aeneas' tale to Dido, and 440
thereabout of it especially where he speaks of
Priam's slaughter. If it live in your memory, begin at
this line – let me see, let me see:
'The rugged Pyrrhus, like th' Hyrcanian beast' –
'tis not so. It begins with Pyrrhus – 445
'The rugged Pyrrhus, he whose sable arms,
Black as his purpose, did the night resemble
When he lay couched in the ominous horse,
Hath now this dread and black complexion smeared
With heraldry more dismal. Head to foot 450
Now is he total gules, horridly tricked
With blood of fathers, mothers, daughters, sons,
Baked and impasted with the parching streets,
That lend a tyrannous and damned light
To their vile murders. Roasted in wrath and fire, 455
And thus o'er-sized with coagulate gore,

Bud'te zdraví, pánové! Vítejte všichni. – Ty jsi tu 415
taky? To jsem rád. – Přátelé, pěkně vás vítám. – No ne,
kamaráde, co jsem tě viděl naposledy, nějak jsi nám
obrostl vousem! V Dánsku tě oholí a nezbude ti ani
chlup! – A co vy, slečinko? Panenko Maria, vy jste
nám povyskočila k nebi. Jste mu blíž nejmíň o celý420
kramflek! Proste pánaboha, aby vám zlatý slavík
v krku brzy nezačal skřehotat jako černý havran.
– Páni herci, vítám vás vespolek. A začnem rovnou
jako francouzští milovníci – bez velkých cavyků.
Předved'te nám třeba nějaký monolog, 425
ať si okoštujem vaše umění. No tak! Něco vášnivého.

PRVNÍ HEREC Máte na mysli nějaký konkrétní monolog, Výsosti?

HAMLET Kdysi jsem tě slyšel říkat jednu řeč. Myslím, že se
to ani moc nehrálo, nanejvýš tak jednou, protože ta
hra, pokud si pamatuju, nehověla obecnému vkusu.430
Bylo to, jako bys chtěl servírovat kaviár křupanům.
Ale jak si vzpomínám a jak dosvědčí ti, kteří jsou
mnohem povolanější než já to posoudit, byla to
skvělá hra, s dobře postavenými scénami, neokázalá,
a přitom rafinovaná. Vzpomínám si, že kdosi o ní 435
řekl, že ji autor nemusel špikovat pikantnostmi, aby
byla stravitelná, ani útoky na city, aby byla dojemná,
ale že ji napsal poctivě, s porozuměním, bez
vyumělkovanosti, ale pěkně. Jeden monolog se mi v ní
zvlášť líbil – Aeneovo vyprávění Didoně, a nejvíc ta 440
pasáž o zavraždění Priama. Jestli si to ještě pamatuješ,
myslím, že to začíná takhle – moment – jak to jenom
bylo:
„Hrozivý Pyrrhus jak hyrkánská šelma...“
Ne, jinak. Ale Pyrrhus je na začátku: 445
„Hrozivý Pyrrhus v černém brnění,
temném jak noc, jak jeho úmysly
snované v útrobách trójského koně,
svou černou postavu v tu ránu pokryl
erbovní barvou krve. Potřísněn 450
od hlavy k patě mokem šarlatovým,
krví otců a matek, synů, dcer,
jež na něm v žáru slunce usychala,
on probíjel se ulicemi města
a s ním šla smrt. Tak zlostí spalován 455
a krustou krve celý obalen,

	With eyes like carbuncles the hellish Pyrrhus Old grandsire Priam seeks.’ So, proceed you.	
POLONIUS	Fore God, my lord, well spoken, with good accent and good discretion.	460
FIRST PLAYER	’Anon he finds him, Striking too short at Greeks. His antique sword, Rebellious to his arm, lies where it falls, Repugnant to command. Unequal match, Pyrrhus at Priam drives, in rage strikes wide; But with the whiff and wind of his fell sword Th’ unnerved father falls. Then senseless Ilium, Seeming to feel his blow, with flaming top Stoops to his base, and with a hideous crash Takes prisoner Pyrrhus’ ear. For lo, his sword, Which was declining on the milky head Of reverend Priam, seemed i’ th’ air to stick. So, as a painted tyrant, Pyrrhus stood, And, like a neutral to his will and matter, Did nothing. But as we often see against some storm A silence in the heavens, the rack stand still, The bold winds speechless, and the orb below As hush as death, anon the dreadful thunder Doth rend the region: so, after Pyrrhus’ pause, A roused vengeance sets him new a-work; And never did the Cyclops’ hammers fall On Mars’s armour, forged for proof eterne, With less remorse than Pyrrhus’ bleeding sword Now falls on Priam. Out, out, thou strumpet Fortune! All you gods, In general synod, take away her power, Break all the spokes and fellies from her wheel, And bowl the round nave down the hill of heaven, As low as to the fiends!’	465 470 475
POLONIUS	This is too long.	
HAMLET	It shall to the barber’s, with your beard. (To First Player) Prithee, say on. He’s for a jig or a tale of bawdry, or he sleeps. Say on, come to Hecuba.	480 485
FIRST PLAYER	’But who, O who had seen the mobled queen’ –	
HAMLET	’The mobled queen?’	

	krhavým zrakem běsný Pyrrhus hledá praotce Priama.“ Prosím tě, pokračuj.	
POLONIUS	Pane jo, Výsosti. Hezky jste to podal. Tak procitěně a ve správném rytmu.	460
PRVNÍ HEREC	„A už ho vidí. Priamus marně proti Řekům zvedá svůj starý meč. Ruka ho neposlouchá a klesá zpět. Pyrrhus se na něj vrhne, v nerovném střetu rozmáchne se mečem, a už ten švih a svist tak starce zděsí, že padne jako podřátý. Ten pád pocítí celá Trója, vzedme se až k nebi v plamenech a s děsným třeskem zhroutí se do základů. Pyrrhův meč nad mléčně bílou hlavou Priama strne jakoby zařat do vzduchu a Pyrrhus jako živý obraz hrůzy, neschopen vzpomenout si, co to chtěl, jen stojí nehnutě. Však stejně jako když uprostřed bouře je náhle klid, mraky se zastaví, vichřice zmlkne a zem zahálí mrtvolné ticho, aby vzápětí zas nebem otřás hrom, po chvílce Pyrrhus se s novou vervou zas dá do díla, a zběsileji nežli kykloповé tepalí Martovu kalenou zbroj, svým zkrvaveným mečem začne bušit do Priamova těla. Jsi děvka, Štěstěno! Bohové, prosím, zbavte tu falešnici provždy moci. Do kola osudu jí údy vpleťte a kolo spusťte z výšin nebeských, ať dokutálí se až do pekel!“	465 470 475 480 485
POLONIUS	Je to trochu dlouhé.	
HAMLET	Pošlem to k holiči i s vaší bradou. – (K Prvnímu herci) Prosím tě, pokračuj. Toho baví leda nějaké odrhovačky nebo prasečinky, jinak usne. Říkej to o Hekubě.	490
PRVNÍ HEREC	„Ten pohled na zhrůznělou královnu...“	
HAMLET	„Zhrůznělá královna!“	

POLONIUS	That's good; 'mobbled queen' is good.	
FIRST PLAYER	'Run barefoot up and down, threat'ning the flames With bisson rheum; a clout upon that head Where late the diadem stood, and for a robe, About her lank and all o'er-teemed loins, A blanket in th' alarm of fear caught up – Who this had seen, with tongue in venom steeped, 'Gainst Fortune's state would treason have pronounced. But if the gods themselves did see her then, When she saw Pyrrhus make malicious sport In mincing with his sword her husband's limbs, The instant burst of clamour that she made – Unless things mortal move them not at all – Would have made milch the burning eyes of heaven, And passion in the gods.'	500 510
POLONIUS	Look whe'er he has not turned his colour, and has tears in 's eyes. <i>(To First Player)</i> Prithee, no more.	
HAMLET	<i>(To First Player)</i> 'Tis well. I'll have thee speak out the rest soon. <i>(To Polonius)</i> Good my lord, will you see the players well bestowed? Do ye hear? – let them be well used, for they are the abstracts and brief chronicles of the time. After your death you were better have a bad epitaph than their ill report while you live.	515 520
POLONIUS	My lord, I will use them according to their desert.	
HAMLET	God's bodykin, man, much better. Use every man after his desert, and who should scape whipping? Use them after your own honour and dignity – the less they deserve, the more merit is in your bounty. Take them in.	525
POLONIUS	<i>(To players)</i> Come, sirs. <i>Exit.</i>	
HAMLET	<i>(To players)</i> Follow him, friends. We'll hear a play tomorrow. <i>(To First Player)</i> Dost thou hear me, old friend? Can you play 'The Murder of Gonzago?'	530
FIRST PLAYER	Ay, my lord.	
HAMLET	We'll ha't tomorrow night. You could for a need study a speech of some dozen or sixteen lines which I would set down and insert in't, could ye not?	
FIRST PLAYER	Ay, my lord.	535

POLONIUS	To je dobré! „Zhrůznělá královna!“	
PRVNÍ HEREC	„...jak bosa vyběhla z těch plamenů, osleplá pláčem, s plenou na hlavě, kde dřív se jí skvěl pyšně diadém, přes bedra vyhublá rozením dětí jen letmo přehozenou roušku. Kdo ji v tu chvíli spatřil, navždy proklel jazykem záštiplným krutý osud. A kdyby sami bozi viděli ji, když Pyrrha zahlédla, jak s rozkoší jejímu muži osekává údy, a uslyšeli její strašný výkřik, nejsou-li zcela hluší k lidské bídě, rozplakali by se a jejich pláč by zhasil všechny hvězdy na nebi.“	500 505 510
POLONIUS	Podívejte na něj. Sám dočista zbledl a v očích má slzy. <i>(K Prvnímu herci)</i> Prosim vás, už toho nechte.	
HAMLET	<i>(K Prvnímu herci)</i> Tak dobře. O zbytek tě poprosím 15 později. – Drahý pane kancléři, postarejte se o ty herce co nejlépe. Rozuměl jste mi? Ať mají všechno, co potřebujou, protože oni jsou ta pravá esence a kronika doby. Je lepší mít špatnou pověst po smrti než být zaživa špatně zapsán u herců.	520
POLONIUS	Postarám se o ně, jak se patří.	
HAMLET	Proboha, to ne! Mnohem líp. Kdyby každý dostal, co mu patří, kdo by ušel výprasku? Postarejte se o ně jako o sebe. Čím nepatřičnější vám to bude připadat, tím líp pro vás. Zaveďte je dovnitř.	525
POLONIUS	<i>(K hercům)</i> Pánové, pojďme. <i>Odejde.</i>	
HAMLET	<i>(K hercům)</i> Jděte, přátelé. Zítra nám zahrajete. <i>(K Prvnímu herci)</i> Prosim tě, kamaráde, mám prosbu. Nemáte náhodou nastudovanou „Gonzagovu vraždu“?	
PRVNÍ HEREC	Ano, máme.	
HAMLET	Tak nám ji zítra večer předvedte. A rád bych, aby ses naučil krátký monolog, asi deset dvanáct řádků, které bych do toho dopsal. Je to možné?	
PRVNÍ HEREC	Samozřejmě, Výsosti.	535

HAMLET	Very well. <i>(To players)</i> Follow that lord, and look you mock him not. <i>Exeunt players.</i> <i>(To Rosencrantz and Guildenstern)</i> My good friends, I'll leave you till night. You are welcome to Elsinore.	
ROSENCR.	Good my lord.	540
	<i>Exeunt Rosencrantz and Guildenstern.</i>	
HAMLET	Ay, so. God b' wi' ye. – Now I am alone. O, what a rogue and peasant slave am I! Is it not monstrous that this player here, But in a fiction, in a dream of passion, Could force his soul so to his whole conceit That from her working all his visage wanned, Tears in his eyes, distraction in 's aspect, A broken voice, and his whole function suiting With forms to his conceit? And all for nothing. For Hecuba!	545
	What's Hecuba to him, or he to Hecuba, That he should weep for her? What would he do Had he the motive and the cue for passion That I have? He would drown the stage with tears, And cleave the general ear with horrid speech, Make mad the guilty and appal the free, Confound the ignorant, and amaze indeed The very faculty of eyes and ears. Yet I,	550
	A dull and muddy-mettled rascal, peak Like John-a-dreams, unpregnant of my cause, And can say nothing – no, not for a king Upon whose property and most dear life A damned defeat was made. Am I a coward? Who calls me villain, breaks my pate across, Plucks off my beard and blows it in my face, Tweaks me by th' nose, gives me the lie i' th' throat As deep as to the lungs? Who does me this? Ha?	565
	'Swounds, I should take it; for it cannot be But I am pigeon-livered and lack gall To make oppression bitter, or ere this I should 'a' fatted all the region kites With this slave's offal. Bloody, bawdy villain!	570

HAMLET	To jsem rád. <i>(Ke všem hercům)</i> Jděte za tím pánem, prosím vás. Ale ne abyste ho parodovali. <i>Odejdou herci.</i> <i>(K Rosencrantzi a Guildensternovi)</i> Přátelé, zatím na shledanou. Večer se uvidíme. Vítejte na Elsinoru.	
ROSENCR.	Děkujeme, princí.	540
	<i>Odejdou Rosencrantz a Guildenstern.</i>	
HAMLET	Není zač. Sbohem. – Konečně jsem sám. Co vůbec jsem, já ubožák, já srab? Vždyť je to hrůza! Tenhle herec tady při představě, při zdání pocitu se dokáže tak vžít do pouhé hry, že najednou se celý promění: v očích má slzy, tvář jak ztrhanou, hlas se mu láme, všechno působí tak opravdově. A to pro nic za nic. Pro Hekubu!	545
	Co je mu po Hekubě, a jí po něm, aby kvůli ní musel naříkat? Kdyby měl důvod jak já, co by dělal? Utopil by se v slzách na scéně, zděsil by lidi hrůznou litanií, při které by se vinní doznávali, nevinní trnuli, neznalí žasli a nikdo nevěřil by vlastním očím. A já?	550
	Jsem slaboch, sketa! Jenom přešlapuju, a nejsem schopný dělat vůbec nic. A nikoho se zastat! Ani otce, kterému vzali všechno: království i život. Opravdu jsem srab? Ať někdo mi řekne: „Lumpe!“, zlomí o mě hůl, vyrvé mi vousy, plivne do očí, dá pěstí do brady nebo mi upře nos mezi očima! Ať si to zkusí! No?	560
	Asi jsem zbabělec a musím mít zaječí srdce, místo krve břechku, že si to nechám líbit, jinak bych vnitřnostmi toho zmetka dávno krmil krkavce v celém kraji. Lotr, bídák,	570

Remorseless, treacherous, lecherous, kindless villain! 575
 O, vengeance! –
 Why, what an ass am I? Ay, sure, this is most brave,
 That I, the son of the dear murdered,
 Prompted to my revenge by heaven and hell,
 Must, like a whore, unpack my heart with words 580
 And fall a-cursing like a very drab,
 A scullion! Fie upon't, foh! – About, my brain.
 I have heard that guilty creatures sitting at a play
 Have by the very cunning of the scene
 Been struck so to the soul that presently 585
 They have proclaimed their malefactions;
 For murder, though it have no tongue, will speak
 With most miraculous organ. I'll have these players
 Play something like the murder of my father
 Before mine uncle. I'll observe his looks, 590
 I'll tent him to the quick. If a but blench,
 I know my course. The spirit that I have seen
 May be the devil, and the devil hath power
 T' assume a pleasing shape; yea, and perhaps,
 Out of my weakness and my melancholy – 595
 As he is very potent with such spirits –
 Abuses me to damn me. I'll have grounds
 More relative than this. The play's the thing
 Wherein I'll catch the conscience of the King.

Exit.

ta zrádná, chlípňá, nelítostná krysa! 575
 Zabiju ho!
 Nejsem já pro legraci? Je to skvělé,
 že já, jehož otec byl zavražděn,
 já, jehož ke mstě volá nebe s peklem,
 si jako děvka ulevuju tím, 580
 že sprostě nadávám. Tak s tím už dost!
 Teď radši vezmu rozum do hrsti.
 Jsou případy, kdy vrah byl v divadle,
 a scéna, kterou viděl, byla tak
 působivá, že jeho svědomí 585
 se ozvalo a on se k činu doznal.
 Vždyť vražda, ačkoli je němá, umí
 úžasně křičet. Nechám před strýcem
 ty herce sehrát výstup podobný
 otcově vraždě. Nespustím z něj oči, 590
 a ať se ukáže. Jestli v něm hrkne,
 vím, na čem jsem. Vždyť ten duch mohl být
 třeba i ďábel. Ďábel má tu moc
 vzít na sebe podobu kohokoli
 a možná využil mé sklíčenosti 595
 a temných pocitů, nad nimiž vládne,
 aby mě zničil. Chci mít jistotu,
 hmatatelnější, než je duch. Snad hra
 ho usvědčí a důkaz obstará.

Odejde.